

DELO življenje

Letnik 41, številka 5, december 2003

ZAJEC ALFONZ
LOŠKA C. 56

4226 ŽIRI

Iz vsebine:

Spremembe

Mag. Andraž Kopač, predsednik uprave in generalni direktor

ACS - Alpina customization system

*Poslovodkinja iz prodajalne Žiri 3, Tanja Lazar, po mnenju bralcev
Nedeljskega med tridesetimi "naj poslovdiji"*

V družbi z

izzivalci

alpina[®]
www.alpina.si

Modeli »Challenger« in »Lynnea«

Spremembe

Mag. Andraž Kopač, predsednik uprave in generalni direktor
Foto: D. Dubokovič

Sprememba se je zgodila tudi v vodstvu Alpine. Prevzel sem uspešno, v razvoj usmerjeno podjetje. Strateška naravnost v raziskovanje in razvoj je pot, ki zahteva stalno iskanje novih priložnosti in možnosti izboljšav v poslovnem procesu ter s tem posredno tudi sprememb. Iskanci teh priložnosti in možnosti pa smo mi, zaposleni. Želim si, da bi željo po razvoju in spremembah začutili prav vsi, ki delamo v Alpini. Da se novosti ne bi otepali in se jim skušali izogniti, ampak bi jih tudi sami povzročali. S skupnim sodelovanjem bomo tako sestavili mozaik, ki bo kos prihodnjim izzivom, ki nas čakajo.

Pred novim letom si običajno obljubimo, da bomo nekatere stvari delali drugače. To pomeni določene spremembe v našem življenju. In teh se ne bojimo, ker so potrebne, da dosežemo cilj in zadovoljstvo ob uspehu. Zato tudi na delovnem mestu ne zavračajmo sprememb, ampak o njih raje razmišljajmo in skupaj bomo dosegli cilj in se veselili uspehov.

Ob koncu vam želim voščiti srečno novo leto. Obilo zdravja, sreče, veselja in uspehov tako v oseb- nem kot tudi v poslovnem življenju.

Priložnost imam, da vam pred vstopom v novo leto posredujem nekaj svojih misli. Pa ne ustrašite se naslova! Vsi poznamo stereotip, da se bojimo in branimo sprememb. Ljudje smo različni. Eni se sprememb bojijo, drugi pa si jih celo želimo.

Alpina je uspešno podjetje predvsem zato, ker se je znala dovolj hitro prilagajati spremembam, ki so se pojavile v okolju. Za uspešnim podjetjem stojijo ljudje, zaposleni.

Spremembe so se torej začele v glavah zaposlenih. Vsak je prispeval svojo idejo za izboljšanje v mozaik, ki je nato prinesel večje ali manjše spremembe v razvojnem, prodajnem ali proizvodnem procesu. Najprej so se te ideje večini zdele nepotrebne in nesmiselne. Ko so se začutili prvi učinki sprememb, je bilo nestrinjanja vse manj; kmalu je spremembo sprejela večina. Postala je nepogrešljiv vsakdan.

Mag. Andraž Kopač

KAZALO	str.
Mag. Andraž Kopač, predsednik uprave in generalni direktor	4
Od oktobra dalje novi člani nadzornega sveta	6
V Novem mestu odslej zavidanja vredna prodajalna	6
ACS - Alpina customization system	9
Alpina se je predstavila na združenju gorskih vodnikov iz vsega sveta	9
Posebna prednovoletna ponudba: milijon korakov skozi novo leto	10
Alpina na modnem bazarju v Ljubljani	11
Naša prodajalna prejela priznanje za najbolje urejen lokal v občini Idrija	11
Poslovodkinja iz prodajalne Žiri 3, Tanja Lazar, po mnenju bralcev Nedeljskega med tridesetimi "naj poslovodiji"	12
Delavci meseca	13
Kadrovske novice	18
Tudi to je Alpina	18
Zanimivosti kraja	22

Kolofon: Delo življenje je glasilo Alpine, d.d., Žiri. Ureja ga uredniški odbor: Slavko Kristan, Jana Peternelj, Ivo Pivk, Rada Žakelj, Jožica Kacin, glavna in odgovorna urednica.

Fotografije: Jožica Kacin.
Naklada: 2000 izvodov.
Priprava na tisk: Repro-Print d.o.o.
Tisk: Tisk Žnidarič.

Noetova zgodba

S hitrimi koraki se izteka še eno leto. Spet bomo delali obračune, želeli in obljubljali: "Naslednje leto bo drugače."

Ali bo res tako? Bomo res zbrali toliko moči, da bomo lahko svoje življenje spremenili in ga obrnili v tako smer, da bomo bolj zadovoljni. Mogoče. A če čisto pošteno pomislimo, ali ne bi večina kljub temu rekla: "Da bi bilo vsaj tako."

Vsako leto nam nakloni lepe in težke trenutke. To je usoda življenja, ki ji ne moremo ubežati. Pa vendar. Dokler smo, dokler imamo svoj prostor pod soncem, svoj košček kruha, svoje misli, želje in svoj cilj, ali ni najpomembnejše, da iščemo čim lažjo pot, ki nam prinese njihovo uresničitev.

Če bo tako, bomo naslednje leto spet računali, želeli in si postavljali nove cilje.

Mogoče so nam ob takem početju, lahko v pomoč tudi trditve iz Noetove zgodbe. Zgodba mi je slučajno prišla pod roke in sem jo, kot toliko podobnih, shranila: "Utegne mi priti prav," sem si mislila in danes se je misel udejanjila.

— • —

Vse, kar moram vedeti o življenju, sem se naučil z Noetove zgodbe:

Prvič: Ne zamudi čolna.

Drugič: Zapomni si, da smo vsi na istem čolnu.

Tretjič: Planiraj vnaprej. Ni deževalo, ko je Noe začel graditi barko.

Četrtič: Ostani miren. Ko boš star šestdeset let, te bo morda nekdo prosil, da narediš nekaj zares velikega.

Petič: Na poslušaj kritikov; samo nadaljuj s tistim, kar moraš narediti.

Šestič: Zgradi svojo prihodnost v velikem planu.

Sedmič: Za boljši občutek, potuj v paru.

Osmič: Hitrost ni nujno, da pomeni prednost. Polži so bili na čolnu skupaj s čitami (gepardi).

Devetič: Ko si v stresu, malo zapluj.

Desetič: Zapomni si, barko so zgradili amaterji, Titanik pa profesionalci!

— • —

Deset preprostih, malce hudomušnih trditev. Pravijo, da umetniki v svoje umetnine vnesejo svoje misli, hotenja ... Od nas je nato odvisno, kako jih razumemo in razložimo.

Naj bodo tudi te trditve umetnine, ki jih prepuščamo v razlago in premislek. Mogoče bomo odkrili njihov globok pomen, ki nam bo pomagal, da bodo naši letni obračuni vedno boljši.

Srečno!

Jožica Kacin

Mag. Andraž Kopač, predsednik uprave in generalni direktor

Mag. Andraž Kopač

Delo življenje: 27. oktobra vas je nadzorni svet imenoval za predsednika uprave in generalnega direktorja Alpine. Katere so bile vaše prve naloge v novi vlogi?

Mag. Andraž Kopač: Vsaka zamenjava prinese določene spremembe in vsak vodja ima drugačne poglede in vizijo. Delo si mora urediti tako, kot misli, da bo za poslovanje najbolje. Tudi sam sem moral razmišljati v tej smeri. Tako je bila moja prva naloga organizirati vodstveno ekipo, za katero mislim, da bo delovala tako, da bo naše delo čim bolj učinkovito.

Ob vsaki spremembi pa je potreben določen čas, da delo uskladimo, da steče v normalnih okvirih. Zelo pomembno je, da se znamo organizirati tako, da je prehodno obdobje čim krajše. Mislim, da nam je to uspelo in da na vseh področjih delo intenzivno poteka.

Delo življenje: Ena vaših prvih odločitev je bila, nekoliko spremeniti organizacijsko shemo podjetja.

Mag. Andraž Kopač: Moji najožji sodelavci ostajajo isti kot v prejšnjem mandatu. Mislim, da je bila zbrana dobra ekipa in da zaenkrat ni potrebnih večjih sprememb. Smo pa nekoliko spremenili organizacijo, kar je

prineslo nekatere spremembe pri razporeditvah oziroma zadolžitvah mojih najožjih sodelavcev. Mislim, da bo taka organizacija pripomogla k še učinkovitejšemu delu in s tem k uspehu podjetja.

Mag. Martin Kopač je prevzel mesto pomočnika generalnega direktorja. Več pozornosti bo posvečal športnemu programu in razvojnemu področju. Aleš Dolenc je odslej direktor maloprodajne mreže. Poleg prodajal v Sloveniji, bodo pod njegovim vodstvom tudi vse naše prodajalne izven naše države. Primož Kopač je direktor nabave. Ostala dela oziroma razporeditve v ožjem vodstvu se ne spreminjajo. Janko Rejc ostaja tehnični direktor, Mateja Debeljak direktorica finančno računovodskega sektorja, Franci Kavčič direktor modnega programa, Boris Markelj direktor športnega programa, Zoran Kopač pa direktor splošno kadrovskega sektorja.

Delo življenje: Ustanovili ste službo za tržno komuniciranje. Zakaj ste se odločili zanjo? Ali bo to pomenilo tudi zaposlitev novih delavcev?

Mag. Andraž Kopač: V vseh uglednih podjetjih imajo že vrsto let organizirano službo za tržno komuniciranje, ki skrbi za odnose z javnostmi, oglaševanje, pospeševanje prodaje ipd.

Odnosi z javnostmi obsegajo tako komuniciranje z zunanjim okoljem, kot tudi obveščanje zaposlenih. Prednost take službe je, da se informacije zbirajo na enem mestu, nato pa se posredujejo naprej. Zavedamo se, da lahko napačna informacija ali informacija, posredovana v neprimernem času, podjetju povzroči veliko škodo. Zato moramo poskrbeti, da do tega ne bo prihajalo. Seveda ob tem ne mislim, da bi bile informacije kakorkoli prirejene. Javnosti in zaposlenim moramo pojasniti in jih sproti seznanjati z vsem, kar se pomembnejšega dogaja v podjetju. Pravilna informacija je vir zaupanja in je nujna za uspešnost podjetja.

V današnjem času je za poslovanje podjetja izrednega pomena tudi, kako

podjetje vidijo drugi in ali imajo zaupanje vanj. Vse to pa se gradi na tako imenovani celostni podobi podjetja. Alpina ima v Sloveniji trenutno dokaj dober ugled, vendar še zdaleč ne tak, da ga ne bi bilo potrebno negovati in stremeti k temu, da bo še boljši. Prav za to pa lahko veliko naredi prav služba za tržno komuniciranje, ki bo tako zadolžena tudi za propagando. Skrbeli bodo za reklame, kataloge, prireditve itn.

Službo bo vodila Neža Kopač. Novih zaposlitev zaenkrat ne planiramo. V službo bomo razporedili le delavce, ki že sedaj opravljajo dela, ki spadajo v njeno pristojnost. Ker služba ni bila uradno oblikovana, na tem področju ni bilo enotne strategije in vodenja.

Delo življenje: Ob nastopu mesta predsednika uprave in generalnega direktorja ste dejali, da strategija podjetja, ki je bila sprejeta pred tremi leti, ostaja, potrebne pa bodo nekatere spremembe. Kaj nameravate spremeniti?

Mag. Andraž Kopač: Alpina ostaja "razvojno usmerjena družba za proizvodnjo in prodajo obutve", kot je zapisano v strategiji. Tri leta, odkar je bila sprejeta, pa je v današnjem času, ki prinaša stalne spremembe, kar dolga doba. Zgodilo se je že mnogo novega, zato bodo potrebni določeni popravki. Ti v bližnji prihodnosti ne bodo prinesli bistvenih novosti in bodo pomenili le prilagoditev trenutnim razmeram.

Podjetje mora imeti jasne cilje in vizijo razvoja in dela, zato smo se že lotili priprave strategije, ki naj bi vsebovala usmeritve do leta 2008.

Delo življenje: Ali uresničevanje strategije pomeni vztrajanje na vseh dosedanjih programih?

Mag. Andraž Kopač: Zaenkrat vztrajamo na vseh programih. Potrebno pa bo narediti nekaj analiz, na osnovi katerih se bomo lahko odločali za prihodnost.

Delo življenje: Športni program je dosegel lep napredek.

Mag. Andraž Kopač: Posebno zadovoljni smo s tekaškimi čevlji. Tu je bil napredek res očiten. Postali smo vodilni ponudnik s skoraj tretjinskim svetovnim tržnim deležem. Tu bomo nadaljevali s projektom nove vezi in projektom kupcu prilagojene tekaške obutve.

Pri smučarskem čevlju ostaja osnovni cilj povečanje tržnega deleža, ki bo zagotavljal normalen razvoj tega programa. V zadnjih dveh letih je Alpina dala na trg dve novi seriji smučarskih čevljev, ki naj bi podjetje približali osnovnemu cilju. Tudi pri smučarskih čevljih je v teku projekt nove vezi, s katerim želi Alpina okrepiti svoj položaj.

Pri treking obutvi so cilji glede prodaje še precej oddaljeni, vendar pa se že kažejo rezultati nekaterih aktivnosti. Na domačem trgu je stekla prodaja enega modela kupcu prilagojene obutve, razvit je tudi model nove generacije treking čevljev.

Delo življenje: Kako pa kaže na modnem programu?

Mag. Andraž Kopač: Tako kot na športnem, se tudi na modnem programu srečujemo z velikimi pritiskami konkurence. Gospodarski položaj v državah, kamor izvažamo, je vse prej kot dober, pa tudi maloprodajna mreža ne dosega planiranih rezultatov. Vodstvo podjetja je že sprejelo določene ukrepe, za katere smo prepričani, da

bodo dali rezultate in omogočili nadaljnji razvoj tega programa.

Delo življenje: Vodenje podjetja, kot je Alpina, ni lahka naloga. Kako ste se lotili tega posla? Bo v Alpini odslej drugače?

Mag. Andraž Kopač: Način vodenja se ne bo bistveno spremenil. Vsak posameznik pa v podjetje vnese nekaj novega, kar mislim, da je dobro in da je tudi v tem smisel zamenjav.

Delo življenje: Na svetu delavcev ste dejali, da boste dali velik poudarek strukturi zaposlenih, nagrajevanju in stimuliranju delavcev. Ste imeli v mislih konkretne rešitve?

Mag. Andraž Kopač: Kadar govorimo o podjetju, nikakor ne moremo mimo ključne vloge zaposlenih. Tudi pri nas je tako. Alpina vodi načrtno kadrovsko politiko, katere rezultat mora biti optimalna struktura zaposlenih. Kadrovanju bomo tudi v prihodnosti namenjali veliko pozornost. Stalno izobraževanje in razvoj zaposlenih morata biti pomembni usmeritvi podjetja. Zavedati se moramo, da količina znanja v precejšnji meri določa uspešnost podjetja.

V Alpini imamo izdelan sistem nagrajevanja. Določene imamo tudi motivacijske dejavnike, ki pa jih premalo uporabljamo. Prav tu se bomo morali tudi vodje bolj potruditi, da bomo z različnimi ukrepi, ki bodo nagrajevali dobre in uspešne delavce, vplivali še na boljše delo posameznikov in skupine. V svetu so znani trendi, da se variabilni del plače povečuje, kar pomeni, da je plača bolj odvisna od doseganja ciljev. Temu bomo morali slediti tudi v Alpini.

Delo življenje: Kje vidite v podjetju največje rezerve, kje pomanjkljivosti?

Mag. Andraž Kopač: Mislim, da so na vseh področjih še določene rezerve, ki jih bomo morali v najkrajšem možnem času izkoristiti. Konkurenca je povsod zelo dejavna, kar za podjetje pomeni potencialno nevarnost, ki se ji bomo izognili le tako, da bomo na vseh področjih dosegli optimalne rezultate in da bomo v svoje delo vložili vse znanje in sposobnosti.

Delo življenje: Ena izmed vaših nalog je tudi sodelovanje z nadzornim svetom, svetom delavcev in

sindikatom podjetja. Boste ohranili sedanj način dela ali predvidevate kakšne spremembe?

Mag. Andraž Kopač: Sodelovanje z vsemi naštetimi organi je bilo pod vodstvom mag. Martina Kopača zelo dobro. Tudi v prihodnje želim ohraniti tako raven. Zavedam se, da je zadovoljstvo zaposlenih eden ključnih dejavnikov uspešnosti podjetja. Zadovoljni pa so lahko le delavci, ki se v podjetju počutijo dobro. Taki delavci čutijo, da so pomemben člen verige, ki ji rečemo podjetje. Vedo, da imajo možnost sodelovanja in to pripomore tudi k temu, da se istovetijo s podjetjem, da so ponosni, da delajo v njem. Vse to pa pomeni tudi, da se trudijo, da bo podjetje še boljše in da bodo tudi oni še naprej uspešen člen v tej navezi.

Seveda pa ne smemo pozabiti lastnikov podjetja, katere predstavlja nadzorni svet. Truditi se bomo morali, da bomo v bližnji prihodnosti čim bolj zadovoljili tudi njihove interese.

Delo življenje: Odločitev o zaprtju obratov na Colu in v Gorenji vasi je bila sprejeta preden ste prevzeli krmilo Alpine. Se strinjate, da je taka rešitev nujna?

Mag. Andraž Kopač: Z odločitvijo se popolnoma strinjam. Ob sprejemanju sem bil v vodstvu podjetja in skupaj smo sklenili, da naredimo ta korak. Moram pa priznati, da je bila odločitev za vodstvo zelo težka.

Alpina posluje v delovno intenzivni panogi, za katere je značilno, da imajo zelo visok strošek dela. Tega stroška ni mogoče v dovolj veliki meri kompenzirati z dobrim delovanjem na ostalih področjih. Zato je nujno, da se taka proizvodnja seli v države s cenejšo delovno silo. Temu trendu mora slediti tudi Alpina. Če bi ravnali drugače, bi ogrozili poslovanje podjetja, kar bi bilo zelo neodgovorno.

Vodstvo podjetja bo delavcem iz obeh obratov zagotovilo vse z zakonom predvidene pravice, sprejeli bomo tudi nekatere dodatne obveznosti. Poleg tega je vodstvo zelo dejavno pri iskanju čim ugodnejših rešitev za zaposlene.

Delo življenje: Za delavce iz Cola in Gorenje vasi bodo država, njihova lokalna skupnost in Alpina skušali najti ustrezne rešitve. Kaj lahko

zagotovite tistim, ki ostajamo?

Mag. Andraž Kopač: V današnjem času, ko se okolje zelo hitro spreminja, je težko dajati napovedi za prihodnost. Največ bo odvisno od nas samih, vseh zaposlenih, od tega, ali bomo znali z dobrim sodelovanjem in pozitivno naravnostjo prispevati k izboljševanju poslovanja. Ko bodo stalne izboljšave in inovativnost postale način dela v Alpini, bodo možnosti za nadaljnji razvoj podjetja veliko boljše.

Delo življenje: Verjamate v prihodnost Alpine. Kje vidite glavni adut, ki bo Alpini omogočil, da bo še naprej uspešno "podjetje za proizvodnjo in prodajo obutve", kot je zapisano v strategiji?

Mag. Andraž Kopač: Še naprej bomo veliko pozornost namenjali razvojnemu projektom, ki so osnova za inovativne izdelke in s tem rast prodaje in podjetja. Imamo nekaj zelo zahtevnih projektov, naša glavna naloga pa je, da jih čim hitreje uresničimo.

Na tehničnem področju bomo še naprej uvajali napredne tehnologije. To je izredno pomemben pogoj za ustrezno produktivnost in fleksibilnost. V zadnjem času smo veliko investirali tudi v računalniško in programsko opremo, s čimer bomo nadaljevali tudi v prihodnosti.

Delo življenje: Končuje se leto 2003, ki je bilo v vseh pogledih pestro in zanimivo. Pričakujete tak tempo tudi v naslednjem letu?

Mag. Andraž Kopač: Tempo se v zadnjem času povečuje; tudi v prihodnje moramo biti pripravljeni na to. Le podjetje, ki se bo sposobno hitro prilagajati in se v vsakem trenutku odzivati na spremembe, bo lahko preživel. V Alpini smo se do sedaj, kadar je bilo to potrebno, vedno znali usmeriti v pravo smer in prepričan sem, da bomo tako tudi nadaljevali.

Trenutno pripravljamo plan za naslednje leto, kar ni lahka naloga. Po planih merimo tudi uspešnost podjetja, plani so osnova za tekoče poslovanje in za delo vnaprej. Nanje je vezano več dejavnikov, zato ni vseeno, kako in kaj načrtujemo. Kljub težkim pogojem poslovanja smo si zastavili kar ambiciozne cilje, na nas je, da jih tudi uresničimo.

Jožica Kacin

Od oktobra dalje novi člani nadzornega sveta

Prva seja novo izvoljenega nadzornega sveta

Na skupščini junija so bili izvoljeni člani nadzornega sveta, predstavniki kapitala, svet delavcev pa je na seji v mesecu oktobru izvolil še dva predstavnika delavcev. Nadzorni svet je na prvi seji, ki je bila konec oktobra, izmed sebe za predsednika ponovno izvolil mag. Viktorja Žaklja, za namestnika predsednika pa Milana Sovinca. V naslednjem štiriletnem mandatu bodo v nadzornem svetu:

predstavniki kapitala:

Mag. Viktor Žakelj, predsednik
Anthony Clothier
Irma Frelih
Andrej Laznik

predstavniki delavcev:

Milan Sovinc, namestnik predsednika
Peter Trček

J.K.

V Novem mestu odslej zavidanja vredna prodajalna

16. oktobra je bila slovesno odprta nova prodajalna v Novem mestu. V tem delu Dolenjske smo sicer imeli prodajalno Alpine, vendar je že dolga leta klicala po obnovi. Ta bi zaradi arhitekturnih zahtev starega mestnega jedra in tudi zaradi nekoliko neugodne lokacije, zahtevala veliko dela in sredstev. Vodstvo se je zato odločilo, da prodajalno preseli v prostor ob glavni ulici mesta.

Prodajalka Danica Škufca, vodja prodajaln v Sloveniji Olivera Jereb, prodajalki Dariinka Hrastar in Justa Hočevar in poslovodja Franci Štamfelj.

Nova prodajalna je urejena v spodnjih prostorih stavbe, ki je bila med drugo svetovno vojno porušena, po vojni ponovno zgrajena v prejšnjem stilu. To pomeni, da stavba združuje staro arhitekturo in dokaj novo gradnjo.

Dobili smo res lepo prodajalno. Tako so trdili prodajalci, kupci in ostali, ki smo si ogledali prostore. Veselo vzdušje ob prijaznih Dolenjcih, je lepemu dogodku dalo še poseben čar.

Kupci so polnili prodajalno in še preden je bila izpita zdravljica, je bil izbran tudi prvi par.

Dušanka, ki se je odločila za nakup, je povedala, da večkrat pride v našo prodajalno. Je iz Novega mesta. Ima tri otroke. Otroci vedno rabijo kaj novega. Včasih kupi tudi zase, toda saj vemo kako je; mamice običajno dajo prednost otrokom. Tudi prvi par v novi prodajalni je Dušanka izbrala za hčerko. Diana ima dvanajst let. Odpravljala se je v šolo v naravi na Koroško, zato je rabila primerno planinsko obutev.

Ko je Dušanki komercialni direktor Aleš Dolenc izročil izbrani par, je bila zelo presenečena. Takih dogodkov v življenju ni veliko. Toda Dušanka je takoj premislila naprej. Kar je namenila za nakup čevljev, mora iz njenega žepa. Saj tudi sin, ki je letos v prvem razredu devetletke, rabi udobno obutev. Še zanj je izbrala planinske čevlje in veselje v družini je bilo, ob njeni vrnitvi domov, še popolnejše.

V prodajalni v Novem mestu so zaposleni štirje delavci. Poslovodja

Že na zunaj se vidi, da imamo sodobno, a arhitekturno zanimivo prodajalno.

Franci Štampfelj in prodajalke Darinka Hrustar, Justi Hočevar in Danica Škufca. Vsi so bili veseli nove pridobitve, saj so nanjo čakali več let. Toda vsi po vrsti so tudi zatrjevali, da se je čakanje izplačalo.

Darinka Hrustar - Dolgo smo čakali na ta dan. Kar ne morem se privaditi, da prodajam v tako lepi, novi prodajalni. Kupci so že v dneh, ko smo prodajalno urejali, trkali na vrata in spraševali, kdaj bomo začeli s prodajo. Čeprav je prodajalna le nekaj deset metrov od prejšnje, je lokacija, pa tudi sam prostor boljši.

Modeli za sezono jesen zima so mi zelo všeč. Tudi kupci trdijo tako. Opažam, da vedno več kupcev sprašuje po kakovostnejši, bolj modni obutvi. Če je kupcu obutev res všeč, če je udobna in če se mu prilega, potem cena niti ni tako pomembna. Seveda pa na prodajo vpliva več dejavnikov. Želim si, da bi bila prodaja čim boljša.

Justi Hočevar - Zelo sem vesela, da imamo tako lepo prodajalno. Delo bo lažje, tudi kupci bodo raje prihajali k nam. Prepričana sem, da bo nova pridobitev pripomogla tudi k boljši prodaji. V Alpini sem triindvajset let. Začela sem kot vajenka.

Danica Škufca - Imamo res lepo prodajalno. Res da je skladišče manjše, toda prepričana sem, da bo sedaj še lepše prodajati našo obutev. Šele ob tako lepi postavitvi in osvetlitvi se pokaže, da imamo res lepo in modno kolekcijo. To bodo prav gotovo opazili tudi kupci. Tudi izložba je čudovita.

V Alpini sem štirindvajset let. Od mojih začetkov pa do danes se je precej spremenilo. Kupci se bolj usmerjajo v večje prodajne centre in se manj zadržujejo v starem delu mesta. Kljub temu sem prepričana, da bo kupcev v novi prodajalni več. Imamo dobre modele. Želim si le, da bi obnovljena prodajalna in kakovostna, modna obutev pripomogla, da bomo spet postali ena izmed najboljših Alpininih prodajal.

Franci Štampfelj - Zelo sem vesel, da imamo tako lepo prodajalno. Dolga leta smo čakali na prenovo in splačalo se je. Izredno smo zadovoljni. Prodajni prostor je velik, svetel in tudi po funkcionalnosti povsem drugačen od prejšnje prodajalne. Prej smo imeli dva ločena prodajna prostora, kar je oteževalo delo. Bili smo v stranski ulici, sedaj pa smo na glavnem trgu, kar gotovo tudi nekaj pomeni. Sem pride več ljudi.

Nekoliko nas moti le, ker nimamo več toliko skladiščnega prostora. Upamo pa, da v današnjih pogojih,

V prodajalni se je takoj po odprtju zbralo mnogo kupcev.

Komercialni direktor je čestital za prvi izbrani par.

ko imamo možnost, da zeleno blago zelo hitro dobimo v prodajalne, ne bo večjih težav. Že večkrat sem razmišljal o tem, da bi bilo dobro, da bi imeli v skladišču v centrali vedno na razpolago nekaj najbolj iskane obutve, ki bi jo lahko po potrebi pošiljali v prodajalne.

Odmevi kupcev na novo prodajalno so že na začetku zelo dobri. S prodajo sem v teh prvih urah zelo zadovoljen. Obutev bo ob novi postavitvi in osvetlitvi prišla bolj do izraza.

V zadnjih letih je tudi na našem območju vedno več konkurence. Toda mi se ne damo. Srečo imamo, da imamo pestro ponudbo, pa tudi stalne kupce, ki ostajajo zvesti Alpini.

Prodajalna v Novem mestu je imela v preteklosti zelo dober promet. V primerjavi z drugimi prodajalnami Alpine v Sloveniji, smo bili po prometu uvrščeni od tretjega pa nekako do desetega mesta. V zadnjih letih je prodaja padla. Nekoliko krivimo kupno moč prebivalstva in konkurenco, kot pomembnejši razlog pa mislimo, da je bila zastarela prodajalna. Načrtujemo, da se bomo na lestvici prodaje spet povzpeli višje. Podjetja na dolenskem so zaenkrat še kar uspešna, tako da ni večje brezposelnosti, ki bi vplivala na prodajo. Upamo, da bo tudi naprej tako.

Kupci so novomeščani, veliko pa jih pride tudi iz okoliških krajev. Temu primerno je tudi povpraševanje po obutvi. So kupci, ki želijo visoko modno obutev, pa tudi taki, ki sprušujejo po klasiki.

Dobro prodajamo tudi smučarsko obutev. V bližnji okolici je smučarski center Črmošnjice, ki privablja kar precej ljubiteljev belih planjav. To pa prinaša tudi potrebo po smučarski obutvi. Dokaj dejaven je smučarski klub Rok, ki deluje pod okriljem

Krke. V Novem mestu imamo kar tri planinska društva. To kaže, da Dolenci radi hodimo v griče. Po tem, kakšno obutev večinoma želijo kupci, bi lahko sklepali, da se radi sprehajamo po Gorjancih in podobnih vzpetinah, manj pa po visokogorskih planinah.

Naša prodajalna se udeležuje tudi prodajnih smučarskih sejmov v Novem mestu, gremo pa tudi v Krško in v Brežice. Tudi to precej pripomore k boljši prodaji.

Ugotavljamo, da kupci postajajo vedno zahtevnejši. Raje se odločajo za boljše modele, ki jim bodo nudili več udobja in v katerih se bodo dobro počutili.

Naši cilji so seveda čim boljša prodaja. Potruditi se bomo morali, da bomo upravičili dokaj veliko investicijo v našo prodajalno.

Jožica Kacin

Nova skladiščna hala dobiva svojo podobo.

Tudi letos se je Alpina udeležila smučarskih sejmov, vsej po Sloveniji. Utrip ob smučarskem sejmu je bil zabeležen v prodajalni Žiri 2.

ACS - Alpina customization system

V Alpini bomo razvili svoj sistem kupcu prilagojene obutve. Namesto UCS® bomo v Alpini odslej slišali v glavnem samo še ACS (Alpina customization system).

Bralce našega glasila smo že obveščali o naporih, da bi v Alpini osvojili sistem proizvodnje in prodaje kupcu prilagojene obutve. To nam je tudi uspelo in rezultat je bil prvi v Alpini izdelan kupcu prilagojen čevlji - planinski čevlji Tibet. Nadaljevali smo z vrhunskima tekmovalnima smučarskima tekaškima čevlji SK in CL 2002.

Doslej smo pri izdelavi kopit uporabljali metodologijo UCS®. To pomeni, da smo naša obstoječa kopita modelov Tibet, SK 2002 in CL 2002 dali firmi UCS®, ta pa je na osnovi svojih meritev in s pomočjo programskega orodja za vsako klasično številko izdelala po tri volumne za vsak model. Na

osnovi digitalno predstavljenih tridimenzionalnih oblik kopit je Kopitarna iz Sevnice izdelala kopita, mi pa ustrezne različice čevljev. Za čevlje, ki jih naredimo na UCS® kopitih, smo dolžni plačevati licenčnino, na izdelkih pa mora biti jasno označen logo UCS®.

Pri izdelavi UCS® čevljev smo se veliko naučili. Naši tehnični strokovnjaki so prišli do ugotovitve, da bi bili pravzaprav tudi sami sposobni narediti večprostorski čevlji oziroma čevlji, za katerega bi za vsako klasično številko obstajalo več različic glede na različne obsege stopal kupcev. Uprava je sprejela sklep, da bomo pri nadaljnjih modelih, ki naj bi jih izdelali po sistemu kupcu prilagojene obutve, poskusili "na svoje".

Ker pri čevljih, ki jih bomo naredili s pomočjo lastnega znanja, ne bo

potrebno (niti ne bi smeli) uporabiti imena UCS®, smo začeli s postopkom registracije lastne zaščitene znamke, in sicer ACS. Po domače si to najlažje razlagamo takole: tako kot imamo poleg Goretexa še celo vrsto "TEX-ov" (na primer Simpatex, Comtex, itd.) in naš Alpinin Alpitex, bomo poleg "CS-ov" (na primer UCS) imeli tudi Alpinin ACS.

Vemo da v svetu nekaj pomeni le Goretex in da mu vsi drugi težko sledijo. V naših kolekcijah ima pa naš Alpitex le svoje mesto. Vemo, da po kakovosti ne zaostajamo toliko kot po ugledu in seveda po ceni, ki jo proizvodi z uveljavljenimi blagovnimi znamkami dosegajo.

Če bo šlo vse po sreči, bomo torej lahko kmalu rekli z bogom čevljem UCS® Alpinine proizvodnje in zaželeli srečno na poti ACS.

Aleš Jurca

Alpina se je predstavila na združenju gorskih vodnikov iz vsega sveta

Med 20. in 22. novembrom 2003 so bili v Sloveniji predstavniki združenj gorskih vodnikov Aoste, Avstrije, Francije, Italije, Japonske, Južne Tirolske, Kanade, Nemčije, Norveške, Peruja, Slovaške, Slovenije, Švedske, Švice, Velike Britanije in Združenih držav Amerike. Gostili so jih slovenski gorski vodniki, ki so v sodelovanju s turistično agencijo Albatros z Bleda

organizirali sestanek tehnične komisije in generalno skupščino Mednarodne zveze združenj gorskih vodnikov.

Vmes so proslavili deseto obletnico ustanovitve Združenja gorskih vodnikov Slovenije in udeležence popeljali na krajši ogled Slovenije. Od devetnajstih članov združenja so manjkale le: Nova Zelandija, Poljska

in Španija, od združenj, ki se žele včlaniti, pa so bili prisotni predstavniki Češke, Grčije in Hrvaške.

Gostom je svoje dosežke pri razvoju pohodnih čevljev predstavilo tudi naše podjetje. Vodja programa pohodnih čevljev Boštjan Lukančič, je predstavil Alpino kot razvojno usmerjeno podjetje, s posebnim poudarkom na programu pohodne obutve. Ob tej priložnosti je izpostavil našo novost, pohodni čevlji Vision, ki zaradi svoje funkcionalnosti dosega odlične rezultate. Veliko zanimanja je bilo tudi za ostalo kolekcijo pohodne obutve, vidno presenečeni so bili nad napredkom Mountaineering obutve.

Prisotni so bili navdušeni tudi nad projektom ACS in našim novim načinom prodaje z optičnim merilnikom, kar jim je predstavila Lidija Kržišnik. Več komentarjev se je končalo z upanjem, da bi povečali izbiro ACS obutve, po možnosti tudi s kakšnim modelom iz skupine Mountaineering. To samo potrjuje pravilnost odločitve naše razvojne skupine za ACS obutev.

Lidija Kržišnik

Gorski vodniki so pohvalili našo obutev Vision, še bolj pa so bili navdušeni nad novim načinom prodaje, pri katerem nogo najprej pomerimo z optičnim merilcem, nato pa izberemo ustrezen model.

Posebna prednovoletna ponudba: milijon korakov skozi novo leto, da bo vedno novo, vsak dan

V predprazničnem času smo pogosto brez idej, kaj kupiti za darilo, ali pa brez denarja. Rezultat je isti: na koncu damo v dar kakšno trparijo, kar je pa še vedno boljše kot nič, kajti znano je, da lahko dobimo le tako, da damo. Stvari so pri tem le posredniki. Razen tega le redko pomislimo, da bi lahko obdarovali tudi sebe. Zakaj pa ne, posebno v tako prelomno praznični čas, kot je obdobje okoli zimskega sončnega obrata? Dnevi po njem, ki segajo še v novo leto, so sploh najpomembnejši del leta, ker pripadajo prihodnosti. Čas za odločitve, torej, ali, še boljše, za udeležanje novega začetka. Čas za spremembe, če se seveda potrebne.

Zelo prijazna sprememba, ki jo lahko naredimo v današnjem svetu, je darovanje časa, tako sebi kot drugim. Zdi se, da je ta splošno dostopna dobrina v kroničnem pomanjkanju, pa se tako

na srečo le zdi, kajti časa je vedno dovolj. Le obrniti se moramo v njegovo smer in to naredimo na zelo prijeten način: s hojo. Tako zagrabimo nemalo koristnosti na mah. Privoščimo si odmik od tistega, za kar se zdi, da nas teži, in nato isto vidimo na bolj sproščen in predvsem na nezapleten način. Obenem si vzamemo čas zase, se dobro predihamo ter razgibamo telo in kar mimogrede poskrbimo za boljše počutje in številne druge prijetnosti za zdravje. Ampak kje je kavelj, saj smo se navadili, da v tem svetu nič ni enostavno, koristno in obenem še zastonj? V času, seveda. V času, ki ga redno, vsak dan, namenoma in zanalašč odmerimo hoji. V tem je vsa skrivnost uspeha. Ali hodimo po ravnem ali v breg, po sončnem ali deževnem vremenu, ni tako pomembno. Pravzaprav sploh ni pomembno. Ključnega pomena je le, da hodimo. Redno in vedno.

Hoja je najnaravnejši način gibanja, na katerega se z nemajhnim uspehom privadimo kmalu zatem, ko shodimo. Vse življenje hodimo, vendar se v zadnjem času zaradi bliskovitega razvoja tehnike in zgoščevanja časa ter opravkov spet vračamo nazaj h gibanju po štirih. Kolesih, seveda. Tako pozabljamo na eno prvih veččin, v kateri smo se tako dobro izurili v tem življenju. Saj nas konec tedna rado potegne v hribe in včasih gremo še popoldne kam na sprehod, da bi se hoje lotili načrtno kot redne vsakodnevne dejavnosti, pa skoraj ne pomislimo. Saj ni potrebe, in toliko drugih opravkov je še ... Je, vendar hoja sploh ne "stane" toliko časa, kot si mislimo. In če nam manjka motivacija, jo zlahka prevedemo v številke. So pohodniški mojstri, ki gredo vsak dan ali skoraj vsak dan v letu na bližnji vrh nad krajem, kjer živijo. Tisti posebniji med njimi gredo na isti vrh celo večkrat na dan ali tisočkrat na leto. Prav v tem je skrivnost: redna vsakodnevna hoja, s takšnim ali drugačnim motivom, sčasoma dobi tako veliko privlačno moč, da ne popusti več. Ker se tako dobro počutimo. Ker telesna kondicija na začetku tako opazno narašča in jo nato vzdržujemo na visoki ravni. Ker je ista narava vsak dan tako drugačna. Ker so različni kraji, gozdovi, grape in grebeni tako čudovito raznoliki. Ker smo končno ujeli čas.

Vsej navdušenosti nad hojo navkljub pa skušam vsaj pri začetnih spodbudah ostati stvaren in zato predlagam tak motiv: milijon korakov, še to leto. To je okoli 1000 kilometrov ali kako stotico manj. To je v povprečju manj kot uro hoje na dan. Vsak dan. Zaradi enostavnosti izračuna jo lahko zaozkrožimo kar na celo uro. Med hojo po ravnem ali blago napetem terenu v eni uri prehodimo okoli štiri kilometre, med vzpenjanjem manj, med sestopom po neprestrmem terenu pa več. Tako ura hoje dnevno pomeni skoraj tisočico in pol (kilometrov) na koncu leta. Milijon in pol (korakov), če ne več. Kje na tem svetu lahko za tako malo dobimo tako veliko?

Če je odločitev še vedno težka, tik pred zdajci predlagam še tele spod-

Priložnost za darilo: prvi korak v vsak s hojo poživljen dan. Foto: Dario Cortese

bude: uro dnevne hoje z največjim uspehom razdelimo na dva dela. Pol ure zjutraj, za zelo dobro jutro, pol ure popoldne ali zvečer, za prijeten iztek dneva. Drugače pa je znanih nemalo **koristnosti redne, vsakodnevne hoje za zdravje:**

- v sodelovanju z ritmičnim preponskim dihanjem pospešuje telesno presnovo in pomaga izločati nepotrebne in sploh odvečne snovi, ki jih pojemo ali nastanejo med presnovo, pa zaradi premalo gibanja ne najde-

jo poti ven; pri tem bistveno sodeluje telesni limfni sistem, gibanje pa je edini način, da spravimo limfo v gibanje,

- pospešuje in uravnava prebavo,
- krepi srce, izboljšuje pretok krvi in skupaj s spremembo prehrane v naravnjšo smer tako izboljša krvno sliko, da jo lahko obesimo kar na steno (znižuje raven holesterola in trigliceridov v krvi in čisti ožilje),
- dviguje odpornost,
- zaradi obremenitve kosti jih jača ter

spodbuja vgrajevanje kalcija vanje, razsvetljuje razpoloženje in omogoča, da se nam utrne marsikatera misel ali rešitev težave, do katere nam v mirujočem stanju ne uspe priti.

O hoji tako in drugače, bo govora še v naslednjih številkah revije, do takrat pa:

Dolg korak v novoletne dni!

Dario Cortese

Alpina na modnem bazarju v Ljubljani

V Gallusovi dvorani Cankarjevega doma je v torek, 25. novembra, potekal tradicionalni vsakoletni modni bazar. Na njem je svoje izdelke za prihajajočo pomlad in poletje na ogled postavila slovenska tekstilna in obutvena industrija.

Lahki, fino obdelani materiali, poslikani z rožami, krogi ali črtami v beli, črni, rdeči in zeleni barvi, so

skupna značilnost predstavljenih oblačil. Barvam oblačil sledi tudi obutev. Mehko usnje, okrasni šivi in črte živahnih barv dajo obutvi svež, poletni pridih. Bleščeči kamenčki in lakasto usnje pa poskrbita za nepogrešljivi glamur. Vsekakor se nam obetata razigrana pomlad in pisano poletje.

Na modnem bazarju je Alpina predstavila del svoje pomladno-poletne kolekcije. Uporabnost obutve, je bilo vodilo pri oblikovanju kolekcije, ki jo odlikujejo svežina, čistost, preproste linije oblikovanja in nežne pastelne barve. V letošnji kolekciji si boste

lahko poiskali obutev za elegantne priložnosti, udobno obutev za prestajanje vsakodnevnih naporov in obutev za sproščeno preživljanje prostega časa.

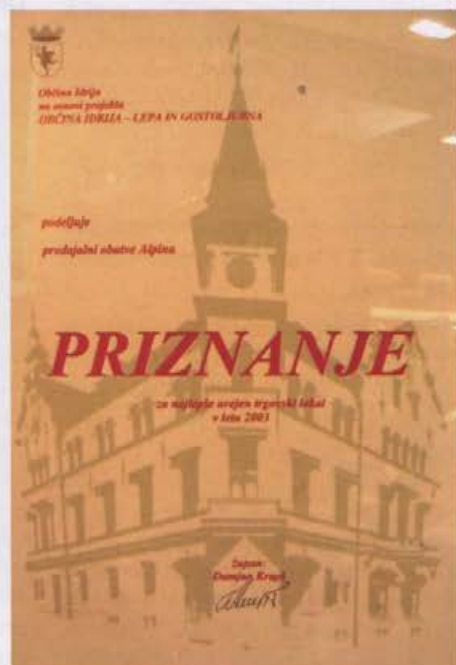
*Neža Kopač
Foto: Karmen Možina*

Naša prodajalna prejela priznanje za najbolje urejen lokal v občini Idrija

16. oktobra je naša prodajalna v Idriji prejela priznanje za najbolje urejen lokal v občini. Priznanja vsako leto občina Idrija podeljuje v okviru projekta Idrija - lepa in gostoljubna.

Poslovodkinja prodajalne Janja Pagon je povedala, da je pri občini posebna komisija, ki ocenjuje urejenost mesta. Ob podelitvi ob diapozitivih opozorijo na urejenost ter pomanjkljivosti, ki vplivajo na izgled kraja. Pri naši prodajalni so še posebej opazili domiselne svetlobne efekte v prodajalni in izložbah ter arhitektonske rešitve zunanosti prodajalne.

Jožica Kacin

Poslovodkinja iz prodajalne Žiri 3, Tanja Lazar, po mnenju bralcev Nedeljskega med tridesetimi "naj poslovodiji"

Nedeljski dnevnik in revija Trgovina sta organizirali akcijo "Naj poslovodja", ki je potekala v slovenskih prodajalnah. Predlagana je bila tudi poslovodkinja prodajalne Žiri 3, Tanja Lazar. Tanja se je zaradi velikega števila bralcev, ki so glasovali zanjo, uvrstila v ožji izbor. Bila je med tridesetimi najboljšimi. Zato je prejela tudi spominsko plaketo.

"Priznanje je dokaz, da smo vsa ta leta delali prav."

V posebni rubriki revije Trgovina, je bila Alpini dana možnost predstavitve podjetja, prodajalne in delavcev. Predstavitve je izšla v decembrski številki revije. Nekaj besed je bilo namenjenih Alpini in njeni maloprodajni mreži, ki letos praznuje pedeset let. O svojem delu je spregovorila Tanja Lazar, predstavili pa so se tudi sodelavci, ki skrbijo za nemoteno delo prodajalne. Misli sodelavcev povzemamo iz gradiva za objavo v reviji. Tanjo Lazar in prodajalno Alpina 3, pa bomo predstavili nekoliko podrobneje.

Delo življenje: Svojo delovno pot ste začeli v Alpini in ji ostali zvesti do danes.

Tanja Lazar: Dvajset let bo, odkar sem zaposlena v podjetju. Začela sem v šivalnici, nato pa delala na oddelku brizgane obutve. Nato sem bila premeščena v splošno-organizacijski sektor. Tam sem opravljala različna dela. Leta 1995 se mi je ponudila priložnost, da se preizkusim še na področju prodaje. V Žireh smo odpirali industrijsko prodajalno. To je bila prva tovrstna prodajalna v Alpini. Poizkusi take prodaje so bili že prej,

prvo pravo industrijsko prodajalno pa smo odprli septembra 1995.

Delo življenje: Kako da ste se odločili za tak korak?

Tanja Lazar: V prodajalno sem odšla na lastno željo. Imela sem ustrezno izobrazbo. Zdelo se mi je, da mi delo med pisarniški zidovi, ni pisano na kožo in da bi drugod lahko dosegla več. Čutila sem, da bom v prodajalni našla delo, ki me veseli in ga bom opravljala s srcem.

Delo življenje: Kmalu se je izkazalo, da ste imeli prav. Promet je bil vedno boljši, najpomembneje pa je bilo, da so kupci radi pohvalili prijazne in večje prodajalke v prodajalni Alpina 3.

Tanja Lazar: Skupaj z menoj je Alpinino obzidje zapustila tudi Marja Mlakar. Ona je delala v finančnem sektorju, kasneje v šivalnici. Že takoj na začetku sva se dobro ujeli. Tudi kupci so bili, kot je slišati, z nama zadovoljni. Skupaj delava že osem let. Obe se trudiva, zato priznanje ni le moje. Akcija je vključevala le poslovodje, jaz pa vem, da si enako priznanje zasluži tudi Marja.

Delo življenje: Torej vam ni žal, da ste se pred osmimi leti odločili za poslovodkinjo prodajalne, za katero niste vedeli, kako bo zaživela.

Tanja Lazar: Vsak začetek je težak. Je tudi nov izziv. Mislim, da sva ga z Marjo uspešno prestali in da bova v takem tempu tudi nadaljevali. Seveda pa ni vse le najina zasluga. Vedno pravim, da brez sodelavcev ne bi mogli biti uspešni. Na začetku nama je bil v veliko pomoč Miha Govekar. Med drugim je bil zadolžen za prodajalno Žiri 3, kasneje, ko smo jih odprli, pa še za druge industrijske prodajalne. Tu so še sodelavke, s katerimi smo v stalnem stiku in brez katerih si poslovanja prodajalne ne moremo zamisliti. V skladišču nama blago pripravljajo Vojka Prelog, Nada Jereb ter ostali skladiščniki, ki vestno skrbijo, da pride pošiljka do prave

prodajalne. Hermina Cankar prerazporeja obutev iz prodajalne v prodajalno. Ne morem omeniti vseh, ker bi potem lahko naštevala kar po spisku. Omenim naj le še ključni osebi naše prodaje, vodjo prodajaln v Sloveniji Olivero Jereb in direktorja maloprodaje Aleša Dolenca. Za ostale sodelavce, ki sami vedo, da prispevajo k dobremu delu naših prodajaln, pa lahko rečem le, da se zavedam, da brez vseh skupaj, danes ne bi pisali teh besed in se zato vsem lepo zahvaljujem.

Delo življenje: V vaši prodajalni prodajate večinoma obutev iz prejšnjih sezon in obutev, ki je zaradi manjših, velikokrat očem nevidnih napak, uvrščena v nižji kakovostni razred. Je zato delo težje?

Tanja Lazar: Tega ne morem reči. Res pa je, da je pri nas par čevljev cenejši in da jih moramo za isti promet prodati več. Toda z Marjo se trudiva. Ni nama žal energije in dela. Za naju je pomembno, da so kupci zadovoljni in da radi prihajajo v prodajalno. To, da je bila izbrana prav prodajalna Alpina 3, je samo dokaz, da ni vedno pomembno, da prodajamo prvovrstno blago, temveč kakšen odnos imamo prodajalci do blaga in kupcev, kako znamo blago predstaviti. Prodajalci moramo do vsakega blaga, ki ga prodajamo, čutiti spoštovanje in ga imeti radi. Vedeti moramo, da kljub temu, da v prodajalni prodajamo predvsem modele iz preteklih sezon in čevlje B ali C kakovosti, to ni slaba obutev. Moda se ponavlja več let, zato tudi dober lanski model, za večino ni v ničemer slabši kot najnovejši, letošnji. Le cena je nižja.

Delo življenje: Uvrščeni ste bili med trideset najboljših slovenskih poslovodij. Od kod tako dober glas, ki sega o vas, saj je očitno, da za vas niso glasovali le Žirovci.

Tanja Lazar: Res mislim, da glasovi niso prišli le iz domačih logov.

TRGOVINA Guaranteed/Max

Spoštovana gospa Lazar Tanja

V skupni akciji revije TRGOVINA in Nedeljskega dnevnika za izbor

POSLOVODJA LETA 2003

ste bili po glasovanju vaših kupcev, bralov TRGOVINE in Nedeljskega dnevnika v drugem krogu uvrščeni med 30 »NAJ POSLOVODIJ«. Za uspeh vam iskreno čestitamo!

Uvrstitev med 30 »NAJ POSLOVODIJ« gotovo pomeni priznanje vašemu donosnemu delu in vzpodbudo za naprej. Zato upamo, da se v prihodnjih letih v podobnih akcijah opet srečamo.

Želimo vam še naprej uspešno delo v zadovoljstvo kupcev, (dobrih strank).

Branka Robnik,
koordinatorka akcije

Robert Mulej,
direktor
GV Revije, d. o. o.

GV
Revija
Družina s. l. 1000 Ljubljana

Ljubljana, 10. novembra 2003

Večkrat se v Žiri pripelje avtobus izletnikov in obiščejo tudi našo prodajalno. Pridejo tudi posamezniki in družine iz različnih krajev Slovenije. Vsakega skušam lepo sprejeti in mu posvetiti vso pozornost. Ne ločujem med tistimi, ki kupijo in tistimi, ki si ponudbo samo ogledujejo. Zavedam se, da se bodo nekateri za nakup odločili drugič. Seveda, če bodo prišli. Prišli pa bodo, če bodo čutili, da so zaželeni, da so bili sprejeti. Ne le kot kupci, kot prijatelji. Trudim se, da vsakemu namenim prijazno besedo. Včasih pridejo kupci, ki jih poleg obutve zanima še kaj. Pride žirovski rojak in vpraša po tem in onem. Mislim, da prodajalec ne more biti le prodajalec blaga, temveč včasih mnogo več. Prav prisrčen in neprisljen odnos do kupca, nekaj velja in prav to je tisto, kar daje dober vtis.

Seveda pa je moja prva naloga prodaja obutve. Zelo pomembno je, da obutev, ki jo prodajam tudi poznam, da ima kupec občutek, da ne bo dobil "mačka v žaklju". Kupec od prodajalca pričakuje tudi dober nasvet. To je zelo pomemben del prodaje. Če bo dobro kupil, se bo še vrnil.

Kupci prodajalne Žiri 3 se radi vračajo. Prav zanimivo je, ko jih opazujem. Ko smo odprli prodajalno, so bili še majhni otroci, danes pa že skoraj odrasli ljudje. Takrat sem jih spoznala, ko so prihajali s starši, sedaj kupujejo sami. Toda pomembno je, da niso pozabili na našo prodajalno.

Delo življenje: Kaj vam to priznanje pomeni?

Tanja Lazar: To je potrditev, da se z Marjo in vsemi sodelavci, ne trudimo zaman. To je dokaz, da smo vsa ta leta delali prav. Je tudi priznanje Alpinini maloprodajni mreži, ki letos praznuje svoj petdeseti rojstni dan. Za vse pa je

tudi obveza, da se bomo trudili, da bomo še boljši.

Marja Mlakar, prodajalka

S Tanjo sva skupaj vse odkar smo odprli to prodajalno. Dobro se poznavata in se dopolnjujeva. Skrbiva, da je prodajalna urejena in po najboljših močeh poskuša svetovati in pomagati kupcem. Njihovo zadovoljstvo in ponovni obiski so lepa nagrada za vložen trud.

Hermína Cankar, referentka v prodaji

V maloprodajni mreži skrbim, da so izdelki pravočasno na pravem mestu in da je izbor obutve v prodajalni dovolj pester. Vsak dan sem v stiku s prodajalci. Večkrat se obračajo name in vedno se potrudim, da, če je le mogoče, ustrezem njihovim željam. Zavedam se, da s hitrim posredovanjem lahko tudi jaz mnogo naredim za zadovoljstvo naših kupcev.

Nada Jereb in Vojka Prelog, skladišče

V prodajalne pošiljava obutev in kataloge. Iz prodajaln sprejemava reklamacije obutve in poskrbiva, da so rešene čim hitreje in če je le mogoče, v zadovoljstvo kupcev. Prodajalci naju najpogosteje kličejo, če kupci želijo točno določen model, ki ga v prodajalni nimajo na zalogi. Potru-

diva se, da jim priskrbiva ustrezen model ali pa vsaj pravilne informacije. Ker veva, da najino delo lahko pripomore k večjemu zadovoljstvu naših kupcev, se trudiva po svojih najboljših močeh.

Meta Perčič, informatika

Skrbim za informacijsko podporo v prodajalnah. Delovanje informacijskega sistema in internetne povezave nudi pomembne informacije za nemoteno delo tako prodajalcem kot tudi centrali. Sprotno informacije lahko veliko pripomorejo k prodajnemu uspehu, zato so pomemben element sodobne prodaje.

Aleš Dolenc, direktor maloprodaje

V Alpini se zavedamo pomembnosti vloge, ki jo imajo prodajalci pri ustvarjanju dobrega vzdušja v prodajalni. Prav zato precej pozornosti posvečamo izobraževanju in usposabljanju prodajalcev. Veseli nas, da so to opazili tudi naši kupci. Tanja Lazar že več let uspešno vodi prodajalno v Žireh. Večkrat smo slišali pohvale za njeno prizadevnost pri delu in vedno znova nas veseli, ko vidimo avtobus zadovoljnih kupcev, ki zapuščajo prodajalno. Mislim, da je to lepo priznanje zanjo in za vse ostale, ki ji pomagajo pri delu.

Jožica Kacin in Neža Kopač

Emil Filipič - Redkim je znano, koliko svojega dela in znanja modelir vloži v izdelek

"Emil bi moral biti že zdavnaj nagrajen, pa se to do danes ni zgodilo," je

Emil Filipič, modelir za tekaško obutev, delavec meseca oktobra

navedeno v predlogu, s katerim so Emila Filipiča sodelavci predlagali za delavca meseca. V nadaljevanju so pojasnili, da zdavnaj pravijo zato, ker je prispeval velik delež k izdelavi tekaškega čevlja Racing CL. Ta je v letu 2001 prejel nagrado za industrijsko oblikovanje imenovano DIDA. Sodelavci menijo, da je bilo Emilu in njegovemu prispevku takrat namenjeno premalo pozornosti.

Seveda pa to ni vse. Emil se trudi dan za dnem. Za vsak model, za vsako podrobnost, ki jih pri tekaški obutvi ni malo. Tudi letošnja tekaška kolekcija, za katero ima Emil prav tako veliko zaslug, je bila med kupci zelo dobro sprejeta. "Redkim je znano, koliko svojega dela in znanja modelir vloži v izdelek, še posebej, če je sestavljen iz več kot trideset različnih delov in materialov (plastika, usnje, umetno usnje), ki že glede na svoje lastnosti, nikakor nočejo iti skupaj," je zapisano v predlogu.

Da je Emil skromen in da se ni nikdar veliko pritoževal nad delom ter da ga prav gotovo čaka veliko nalog tudi v prihodnosti, so še navedli sodelavci in predlog zaključili z mislijo, da je prav, da se mu za njegov prispevek in trud vsaj malo oddolžimo tudi s priznanjem za delavca meseca.

Tako so napisali sodelavci in prepričali. To gotovo ni bilo težko. Emila poznamo in vemo, da je "fant od fare". Vesel, poln optimizma in neke posebne življenjske moči, kar zna prenesti tudi na druge. Njegov smeh je nalezljiv in spravi v dobro voljo.

Delo življenje: Poznamo vas kot veselega človeka, ki se zna nasmejati. Ste radi med ljudmi?

Emil Filipič: Že po naravi sem tak, da mi ni težko biti med ljudmi. Rad imam razgibano življenje in veselo družbo. Tudi ko je dela največ, se trudim, da se ne pritožujem preveč. Tedaj je treba še malo več zbranosti in gre. Ne rečem, da ni včasih zelo naporno, toda saj mine. Potem se odpočijem in nabere novih moči.

Delo življenje: Zanima vas mnogo stvari. Zakaj ste izbrali prav čevljarški poklic?

Emil Filipič: Pravzaprav splet okoliščin. Mislim, da sem bil v letih, ko sem razmišljal kam, še premalo zrel za take odločitve. Vleklo me je na gimnazijo, zanimala me je zgodovina. Mislim pa, da je bilo pri izbiri poklica bolj odločilno, da sem bil takrat zelo navezan na svoj rodni kraj. Nikakor si nisem mogel predstavljati, da bi živel kje drugje. Šolanje na čevljarški šoli mi je dalo tudi možnost vsakodnevne vožnje domov in kasnejšo zaposlitev v Zireh.

Delo življenje: Na domači kraj ste gotovo še vedno navezani, toda vleče vas tudi v svet. Prepotovali ste že kar nekaj tujih krajev.

Emil Filipič: To je res. Prekrižaril sem Evropo in Ameriko. Tako sem videl vzhodno obalo severne Amerike od Kanade do Floride. V Evropi sem obiskal Nizozemsko, Francijo, Italijo, Sicilijo, Madžarsko, Romunijo, Bolgarijo, Turčijo, Češko, Poljsko in še bi se dalo naštevati.

Delo življenje: Hodite sami ali preko agencije?

Emil Filipič: Ponavadi se zberemo s prijatelji in znanci. Najamemo kombi, si zamislimo pot in gremo.

Delo življenje: Kje je bilo najlepše?

Emil Filipič: Tudi sam sem že večkrat iskal odgovor na to vprašanje, a ga nisem našel. Rad proučujem različno arhitekturo, zanimata me tako zgodovina kot današnje življenje ter utrip

ljudi in krajev; rad se družim z ljudmi. Vse je zanimivo. Vedno, ko se vrnem s potovanja, sem navdušen in mislim, da je bilo zadnje najlepše. Ko pa trenutna navdušenost mine, se ne morem več opredeliti.

Povsod je nekaj takega, kar mi ostane v spominu. Ugotavljam, da se mi še bolj od narave in okolja vtisnejo v srce dogodki, ki sem jih doživel v odnosu z ljudmi.

Delo življenje: Na primer?

Emil Filipič: V Romunijo smo se s kolegi kot običajno odpravili s kombijem. Nekega večera smo se utaborili na travniku. Kasneje smo izvedeli, da smo imeli kar veliko srečo, da smo jo odnesli povsem brez težav. Toda glavno ni bilo to. Zjutraj je mimo nas na konju prijezdila mlada domačinka. Skupina fantov in beseda je dala besedo. Tudi ona je znala angleško. Razvil se je zanimiv pogovor. Povabila nas je domov. V spomin pa se mi je ta dogodek vtisnil predvsem zaradi velike gostoljubnosti, ki so nam jo izkazali ona in njeni domači. Bili so revni in kar ne moremo si zamisliti, da so živeli v tako skromnih razmerah. Toda gostili so nas kot da samo njihovi najbolj težko pričakovani gostje. Hoteli smo kupiti ovčji sir, ki so ga pridelovali, pa so nam ga podarili in niso hoteli vzeti denarja. Bili so pravoslavne vere. Mama je odhajala k maši, ko smo se odpravljali. Hoteli smo ji izkazati spoštovanje in zahvalo za prijaznost, zato smo jo do cerkve peljali s kombijem. Kako je bila vesela. Sedela je v kombiju in pozdravljala mimoidoče, kot bi hotela reči: "Poglejte me, kakšna čast me je doletela. V cerkev se peljem s kombijem." Občutek sem imel, kot da je predsednik, ki maha svojim državljanom. Gotovo je njej to pomenilo celo več. Tudi nam je bilo toplo pri srcu. Droben, tako rekoč nepomemben dogodek. Toda to so stvari, ki ostanejo v spominu.

Delo življenje: Radi hodite tudi v gore.

Emil Filipič: Vse imam rad. Gore, morje. Vsakega po malem. Najvišji vrh, ki sem ga osvojil, je Mont Blanc; vendar pa se mi je zdel težji zimski vzpon na vrh Triglava kot osvojitve najvišjega vrha Evrope.

Delo življenje: Ste tudi navdušen smučar.

Emil Filipič: Tudi. Poleg smučanja na urejenih smučiščih se včasih podam tudi na turno smuko. Spustil sem se z vrha Stola, s Kredarice, Begunjsčice, presmučal sem Jalovec ozebnik... Nekaj malega sem se preizkusil v plezanju, tudi lednem.

Delo življenje: Kaj pa počnete, kadar ste v Zireh in niste na delu. Vemo namreč, da mnogo, tudi popoldanskih ur prebijete na delovnem mestu.

Emil Filipič: Če je delo, ga je treba opraviti. Kadar pa imam čas, grem na sprehod v gozd, kolesarim. Najraje grem nekam, kjer sem v zdravem naravnem okolju, sam s sabo...

Delo življenje: Ste modelir za tekaško obutev.

Emil Filipič: Da. To delo odpravljam že odkar sem v Alpini. Prišel sem in že kot pripravnik začel kot modelir.

Delo življenje. Se spominjate, kako je bilo prve dni?

Emil Filipič: Prve dni imam še danes živo pred očmi. Prišel sem v Alpino in tako rekoč takoj prevzel vse naloge in obveznosti. Ravno takrat je bilo potrebno za redno proizvodnjo pripraviti zahteven tekmovalni model za klasično tehniko smučarskega teka. Ta model ima zunanji plastičen opetnik. Pri poizkusni proizvodnji sortimenta (tega modela v različnih številkah) nam sestavni deli nikakor niso "pasali" skupaj. Trudil sem se na vse načine, sodelavci so mi pomagali po svojih močeh ... še ponoči se mi je sanjalo o šivanju plastičnih opetnikov na zgornji del čevlja.

Taki so bili začetki, toda potem sem se privadil. Danes o službi ne sanjam več. Še celo več. Znal sem se vzgajati tako, da ob prostih urah pozabim na delo v podjetju in se posvetim drugim stvarim. Mislim, da je tak način, kdor ga zmore osvojiti, zelo dober, predvsem pa koristen. Le tako se lahko resnično odpočijemo in nabere novih moči, ki so nam še kako potrebne pri delu.

Delo življenje: Kaj dela modelir za tekaško obutev?

Emil Filipič: Delo je pestro, razgibano: Veliko je sodelovanja s sodelavci. Začne se pri osnovi, to je skici. Tu se včasih srečam tudi z našimi naročniki, čeprav to delo običajno usklajuje vodja programa tekaške obutve Janez Novak. Kupci navedejo svoje želje, mi pa moramo to spraviti v življenje. Pri bolj zahtevnih projektih sodelujejo tudi oblikovalci, ki s svojega stališča obdelajo model in predlagajo določene rešitve. Potem je treba model narisati.

Včasih se je to počelo ročno, danes imamo računalnike. Na podlagi naših šablon v vročni delavnici odrežejo in naredijo vzorce. Te pregledamo, popravimo, dodamo kaj novega. Na podlagi ugotovitev izdelamo prve pare, ki so osnova za naročila. Ko

kupci oddajo naročila, pričnemo z redno proizvodnjo. Tudi takrat, vsaj v začetni fazi izdelave, modelir, kadar je to potrebno, priskoči na pomoč z nasveti ali pa z dodatnimi popravki in izboljšavami.

Delo življenje: Model spremljate od prvih zasnov pa do tedaj, ko se začne redna proizvodnja oziroma do tedaj, ko redna proizvodnja tudi normalno teče. Kaj je pri vsem tem najtežje?

Emil Filipič: Najtežje je, ker se pri izdelavi tekaške obutve uporabljajo zelo različni materiali. Od usnja, umetnega usnja, tekstila, do raznih plastičnih in drugih mas. Narediti obutev, kjer se bodo sestavni deli med seboj do potankosti ujemali in ki bodo v taki obliki ostali tudi potem, ko jih bodo kupci, ob zelo velikih temperaturnih razlikah, tudi uporabljali, ni mačji kašelj.

Druga težava pa je čas. Neprestano se mudi. Včasih mi je prav žal, da imamo premalo časa za še boljši razvoj. Pre-

pričan sem, da bi, če bi imeli več časa za premislek in za testiranje, izdelali še boljše modele. Kljub temu pa lahko neskomno zatrdim, da imamo dobro tekaško obutev in da smo tisti, ki sodelujemo pri njeni izdelavi, ponosni nanjo. Zato tudi ob mojem priznanju za delavca meseca pravim, da to ni le nagrada zame. To je priznanje za vse; tudi za moje sodelavce, ki se trudijo, da so naši izdelki čim boljši.

Delo življenje: Predlagali so vas sodelavci. Ste razmišljali zakaj?

Emil Filipič: Seveda sem razmišljal. Ob takih trenutkih se človek vedno vpraša, zakaj prav on, ko je vendar veliko prizadevnih in dobrih delavcev.

Delo življenje: Razmišljali ste in prišli do zaključka.

Emil Filipič: Do zaključka je težko priti, saj vsak razmišlja po svoje. Vem pa, da do svojega dela čutim veliko odgovornost. Trudim se, da vse, kar naredim, naredim čim bolje, čim bolj kakovostno.

Mogoče je nekaj doprinesla tudi moja vesela narava. Mislim, da prijazna beseda do sočloveka, sodelavca, pripomore, da si človek pridobi ugled in spoštovanje. Trudim se, da čim večkrat pokažem dobro voljo ter razumevanje in trdno verjamem, da se dobro vedno vrača, pa naj bo pri delu ali v zasebnem življenju.

Delo življenje: Kaj vam torej pomeni priznanje za delavca meseca?

Emil Filipič: Veliko mi pomeni. Bil sem zelo vesel, toda po drugi strani tudi zelo presenečen, ko mi je direktor splošno kadrovskega sektorja čestital in mi povedal, da sem postal delavec meseca. Komaj sem izdaval svoj hvala. Zato se danes še enkrat zahvaljujem sodelavcem, ki so me predlagali, hvala tudi tistim, ki so predlog podprli. Tako vidim, da moj trud, ki sem ga in ga bom tudi v prihodnje vlagal, ni zaman. Priznanje je zame tudi velika obveznost za naprej.

Jožica Kacin

Mojca Kogovšek - Vedno, kadar jo potrebujemo, nam priskoči na pomoč

"Mojca smo predlagali, ker nam vedno, ko jo potrebujemo, priskoči na pomoč. Njen obseg dela je zelo obširen. Sodeluje tako z modelirji kot tehnologi. Spoznati se mora na športno, brizgano in modno obutev. Pred vsako sezono se zvrsti veliko novih modelov, s tem pa tudi veliko novih materialov in novosti. Z vsemi lepo sodeluje in priskrbi vse, kar potrebujemo, zato naše delo poteka nemoteno in v sproščenem vzdušju. Lahko pa se

nanjo obrnemo ob naših osebnih težavah. Zna nas potolažiti, zmeraj najde kakšno dobro besedo za nas. Mojca je pridna kot kakšna mravljičica," so zapisali sodelavci, ki so Mojco Kogovšek predlagali za delavko meseca. Dodaten komentar niti ni potreben.

Je pa neka zanimivost, ki jo moramo omeniti. Od kar se podeljuje naslov delavca meseca, smo izbrali šestin-

dvajset najboljših delavcev. Med njimi so tudi Mojca, njen partner Jože Krvina in njegov brat Srečko. Tako kot je v šali omenila Mojca, je tretja stanujoča na naslovu Vrh Svetih Treh Kraljev 18, ki je postala delavka meseca. Spomnila se je tudi dogodka, ko je bila z Jožetom na praznovanju dneva Alpine, kamor so povabljeni delavci meseca. Povedala je, da je takrat direktor splošno kadrovskega sektorja Zoran Kopač v šali dejal, da je to, da postaneš delavec meseca, tudi v genih. To je utemeljil s tem, da so bili na prireditvi, kot delavci meseca, štirje delavci, ki so v tistem sorodu: brata Jože in Srečko ter mati Andreja in hči Urša. "Jaz pa razmišljam naprej. Izgleda, da ni pomembna le sorodstvena vez, nekaj se da tudi priučiti," se je nasmihala Mojca, ki jo z bratom Krvina ne vežejo sorodstvene, temveč druge vezi.

Delo življenje: Kako da ste se odločili za zaposlitev v Alpini?

Mojca Kogovšek: Doma sem bila v Starih Žireh. Po končani osnovni šoli sem se odločila za čevljarško šolo v Kranju.

Delo življenje: Kaj vas je vodilo v to?

Mojca Kogovšek: Vedela sem, da bom za to šolo dobila štipendijo ter kasneje tudi zaposlitev. To je bil glavni motiv.

Mojca Kogovšek, vodja rezalnika, delavka meseca novembra

Delo življenje: Kako se spominjate dijaških dni?

Mojca Kogovšek: Če pogledam s stališča mlade dijakinje, je bilo lepo. V našem razredu je bilo precej Žirovcev. Družbe je bilo dovolj. V prvem in drugem letniku sem se vozila domov, v tretjem in četrtem pa sem stanovala v Kranju. Imela sem več časa za učenje.

Delo življenje: Vam vožnja ni ustrezala?

Mojca Kogovšek: Ne. Nikakršnih težav nisem imela z vožnjo. Bilo je še bolj pestro, saj je bil prav to čas mnogih zanimivih pogovorov in včasih tudi vragolij. Pozimi je bilo malo težje. Včasih nas je na avtobusu dodobra premrazilo in smo se do Škofje Loke, ko smo morali na drug avtobus, komaj malo ogreli. Veliko je bilo vozačev in že na zadnjih postajah v Žireh, so se morali dijaki boriti za proste sedeže. Toda te težavice niso bile odločilne, da sem poiskala stanovanje v Kranju. Res pa je, da so, ko sem hodila v tretji letnik, popravljali cesto od Trebije proti Žirem in s prevozi je bilo nekaj dodatnih težav.

Delo življenje: V vaših dijaških letih je bilo usmerjeno izobraževanje. Kakšne spomine imate nanj?

Mojca Kogovšek: Tedaj je bilo za čevljarsko šolo še veliko zanimanja. Bilo je več prvih letnikov. Razdelili so nas glede na uspeh v osnovni šoli. Naš razred je bil določen za štiriletno izobraževanje. Nekateri, ki niso imeli dovolj dobrih ocen, so se kasneje prepisali na triletno programe, drugi pa so iz triletnega prešli na srednje štiriletno izobraževanje.

Zahteve pa so bile dokaj visoke. Tako v šoli kot v Alpini. Tak način izobraževanja je marsikom, ki se mu je kdaj ponesrečila kakšna ocena in zato ni dosegel predvidenega uspeha, onemogočil nadaljnje šolanje. Zato mnogi iz tedanje generacije štejejo tak način razporejanja glede na ocene kot slabost in zamujeno priložnost.

Delo življenje: Toda vi ste bili uspešni. Vaš uspeh je bil tako dober, da ste imeli možnost študija na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo.

Mojca Kogovšek: Res je. Pogoji pa so bili kar ostri. Ker je bilo iz naše generacije kar nekaj uspešnih dijakov, smo morali imeti povprečje ocen štiri cele pet, da smo lahko šli naprej.

Delo življenje: Veliko Alpincev se je na tej fakulteti izobraževalo ob delu. Vi ste študirali v rednem programu.

Mojca Kogovšek: Zdelo se mi je, da sem še premlada, da bi se kar zaposlila. Hotela sem užiti še nekaj študentskih let. Iz Kranja sem se preselila v Ljubljano. Stanovala sem v študentskem domu, vendar tistega pravega študentskega utripa nisem užila. Ob ponedeljkih smo imeli predavanja v Kranju, ob torkih prakso v Alpini, od srede do petka pa sem bila v Ljubljani.

Delo življenje: Omenili ste prakso. Vam je tak način študija dal veliko znanja?

Mojca Kogovšek: To bi težko rekla. Mislim, da prakse vedno primanjkuje. Zase mislim, da mi ta praksa ni dala potrebnega znanja. Še največ sem se naučila in spoznala med obveznim tritedenskim počitniškim delom. Tega smo med počitnicami opravljali vsi študenti Alpine.

Delo življenje: Po končanem študiju ste se zaposlili kot pripravnica.

Mojca Kogovšek: Tedaj je bilo pripravništvo v Alpini dobro urejeno. Dokaj podrobno smo spoznali podjetje.

Delo življenje: Zares pa ste pričeli v prikojevalnici.

Mojca Kogovšek: Da. Začela sem na kontroli v prikojevalnici. Nato sem bila premeščena na športno tehnologijo. Delala sem kot tehnolog pri pripravi pancerjev in rolarjev. Tam sem bila, dokler nismo v Alpini dobili vodnega rezalnika. Od tega je minilo približno pet let in sedaj sem vodja dela na rezalniku.

Delo življenje: Rezalnik je bil za Alpino pa tudi za slovensko usnjarsko predelovalno industrijo povsem nekaj novega. Je bil začetek težak?

Mojca Kogovšek: Res je bila to velika novost in ni nam bilo lahko. Vedno je težko, ko človek orje ledino. Dobili smo rezalnik. Eno popoldne je bil z nami inštruktor iz Francije, potem pa smo se morali znajti sami. V zvezi z računalniškim delom nam je bil v veliko pomoč Milan Sovinc. Na srečo smo se dela kar hitro naučili.

Delo življenje: Torej vam je delo všeč?

Mojca Kogovšek: Da. Od vseh del, ki sem jih opravljala, mi sedanje

najbolj ustreza. Je razgibano, a še vedno nekako obvladljivo. Večino vzorcev za vse programe odrežemo na ta način. Od rezalnika je odvisen celoten nadaljnji proizvodni proces v Alpini. Pojavlja se le ena težava; rezalnik se večkrat pokvari. Čakati moramo na rezervne dele ali popravilo. S tem zamudimo preveč časa. Če ne bi bilo teh težav, bi bilo res lepo delati na rezalniku.

Delo življenje: Da je dela dovolj kaže tudi to, da delate tudi ponoči.

Mojca Kogovšek: Pri rezalniku delamo na tri izmene. Na vsaki izmeni sta po dva delavca. Jaz delam le dopoldne, če pa je treba, potegnem v popoldanski čas, da pripravim vse potrebo za delo.

Delo življenje: Opišite vaše delo?

Mojca Kogovšek: Moja prva naloga je skrb, da delo na rezalniku normalno poteka. Veliko časa prebijem ob računalniku, kamor vnašam podatke za materiale. Pripravljam material za razrez. Odrejam, po kakšnem vrstnem redu bomo delali in prav tu nastopi največ težav. Vedno se mudi, rezalnik pa je le eden. Nekaj malega odrežemo tudi na roko. To delo opravlja Rajko Kosmač, ki prav tako spada v naš oddelek. V našem oddelku je poleg delavcev, ki delajo na rezalniku, in Rajka, še Tanja Žakelj, ki tanjša materiale.

Delo življenje: V obrazložitvi so sodelavci napisali, da pri svojem delu sodelujete tako z modelirji kot tehnologi.

Mojca Kogovšek: Sodelujem z modelirji in tehnologi za vse programe. Stalno sva v stiku z vodjo vzorčne delavnice Mitrom Peričem, večkrat se srečamo z delavci iz skladišča materiala, prav tako delavci iz vzorčne delavnice. Z vsemi se dobro razumemo. Seveda pri delu pride tudi do napetosti. Vedno se trudim, da je tega čim manj.

Delo življenje: Veliko sva se pogovarjali o delu. Kakšna pa je Mojca tedaj, ko ni v Alpini?

Mojca Kogovšek: Kaj naj rečem. Sem povprečna slovenska ženska, ki poleg službe skrbi še za dom. Z Jožetom imava tri leta staro Majjo. Je živahna punčka, ki kar prekipeva od radovednosti. Dopoldne, ko sva z Jožetom v službi, jo pazi moja mama. Mama živi v Žireh in ker se je sestra odselila v Kranj, oče pa je umrl, je

ostala sama. Tako ji je Maja v veliko veselje. Navezani sta ena na drugo. Maja se lepo razume tudi z Jožetovo mamo, ki je slepa in zato potrebuje več nege in pozornosti. Tudi mamo Tončko ima Maja zelo rada.

Delo življenje: Na Vrhu ste si zgradili hišo. Dela vam torej ne manjka.

Mojca Kogovšek: Res je. Najprej smo dogradili novo hišo, v katero smo se preselili, preden sem šla, po porodniškem dopustu, nazaj na delo. Letos nam je uspelo urediti še fasado, staro hišo, ki je stala poleg nove, smo podrlji. Sedaj upam, da se bomo lahko nekoliko oddahnili.

Delo življenje: Kako pa izrabite prosti čas?

Mojca Kogovšek: Tega ni veliko. Včasih, ko sem imela več časa, sem se ukvarjala z ročnimi deli. Ta so mi zelo pri srcu. Klekljala sem, pletla, delala gobeline. Imam veliko gobelinov. Nekateri so uokvirjeni, drugi pa čakajo spravljeni v omarah. Ročnih del sem se večinoma učila sama, nekaj pa v klekljarski šoli, ki sem jo obiskovala v Žireh.

Delo življenje: Torej ste prava Žirovka, saj znate tudi klekljati.

Mojca Kogovšek: Znam. Od drugega do petega razreda sem obiskovala klekljarsko šolo.

Tedaj je bilo kandidatov za klekljanje zelo veliko. Čeprav sem bila že prej vpisana, sem prišla na vrsto šele v drugem razredu. V petem smo morali s klekljarsko šolo zaključiti. Učila nas je Marica Albreht. Bila je zelo dobra pedagoginja. Znala nas je motivirati. Med delom nam je pripovedovala pravljice, poslušali smo kasete, peli. Poleg klekljanja nas je naučila še drugih ročnih del. Pa ne samo to. Kolikor smo bili v tistih letih sposobni dojeti, nas je učila tudi življenjskih modrosti. Imeli smo jo radi.

Delo življenje: Je še kaj, kar vas osrečuje?

Mojca Kogovšek: Seveda. Mnogo je drobnih stvari, ki so človeku v veselje in jih ima rad.

Rada imam gore. Ko sva bila še sama, sva z Jožetom hodila po slovenski transverzali. Kar veliko sva prehodila. Neko zimo sva od dvajsetega novembra do konca januarja prepešala loško planinsko pot. Rada hodim v hribe. Včasih pa rada obiščem tudi

kak drug kraj. Če bi imela več časa, bi večkrat kam šla.

Delo življenje: Veliko besed sva že izrekli. Čisto pa le ne moreva mimo priznanja za delavko meseca. Kaj vam pomeni ta naslov?

Mojca Kogovšek: Gotovo ni nikogar, ki ne bi bil takega priznanja vesel. Zame je to še večja motivacija. Imam občutek, da se moram sedaj še bolj potruditi.

Jožica Kacin

Poslovili smo se od naših upokojevcev Smrt nas ne loči, ker je v nas ljubezen, ki sega preko groba.

Nepričakovano je v zadnjih oktobrskih dneh odšla upokojenka **ANTONIJA PEČELIN**, doma s Pionirske poti v Žireh.

Antonija Pečelin se je rodila 4. maja 1924 v Stari vasi v Žireh. Po osnovni šoli, je šolanje nadaljevala. Novembra leta 1947. je pričela z delom na področju financ kot obratni knjigovodja.

V skoraj dvaindesetletnem delu v finančni službi je opravljala različna dela, največ s področja knjigovodstva. Upokojila se je septembra 1979. leta.

Vsi, ki smo poznali Antonijo Pečelin, smo mislili, da njena drobcena postava in stalno gibanje pomeni tudi zdravje. Vemo, da je bilo njeno življenje prepredeno z mnogimi odrekami za družino, predvsem za otroke, še prej ob gradnji družinske hiše.

Sedaj se je Antoniji Pečelin dopolnila njena življenjska pot. Vsem domačim ob nenadnem slovesu izrekamo globoko sožalje. Delavci in upokojevci Alpine bomo Antonijo ohranili v trajnem in lepem spominu.

Zadnje dni novembra smo izrekli poslednje slovo naši upokojenki **ALOJZIJI MRLAK**, iz Novovaške ceste v Žireh.

Alojzija Mrlak je bila rojena 29. maja 1927 v Žirovskem vrhu. Po osnovni šoli, se je oktobra 1955 zaposlila v tedanjem čevljarskem podjetju Metka Žiri. 15. junija 1959. leta je pričela delati v Alpini.

Opravljala je različne faze dela v šivalnici pri sestavi zgornjih delov čevljev. Poleg dela v tovarni, je skupaj z možem skrbela za družino in dom. V svojem življenju se je morala marsičemu odreči. Upokojila se je maja leta 1982 in od takrat dalje še bolj vneto skrbela za dom.

Leta hitro tečejo in prišla je bolezen. Kljub vsej skrbi domačih in zdravnikov, je prišlo prezgodnje slovo.

Upokojenko in nekdanjo delavko Alojzijo Mrlak bomo ohranili v dobrem in lepem spominu. Z vsemi domačimi sočustvujemo in jim izrekamo globoke izraze sožalja.

Za vedno smo se poslovili od naše upokojene delavke **TEREZIJE ISTENIČ**, doma iz Korit.

Terezija Istenič je bila rojena v Žirovskem Vrhu 11. oktobra 1943.

Delovno pot v Alpini je pričela marca leta 1960 v prirojevni športne obutve, kjer je ostala do konca decembra leta 1962. Skrb za otroke, družino in kmetijo, kjer nikoli ni manjkalo dela, jo je primorala, da je ostala doma. V sredini leta 1975 se je vrnila na delo v Alpino, tokrat v oddelek termoplastov.

V tem oddelku je obvladala različne faze. Svoje delo je opravljala s pridnostjo in odgovornostjo. Med sodelavci je bila priljubljena, saj je zanje vedno našla prijazno besedo.

Komaj nekaj let je bilo Tereziji Istenič dano, da užije mirna leta brez misli na delo v tovarni. Bolezen jo je komaj v šestdesetem letu iztrgala od vsakdanjega dela, svojih domačih in zancev.

Sedaj se z žalostjo v srcu poslavljamo od nje, domačim pokojne Terezije Istenič izrekamo globoko sožalje.

Šinkovcova hiša na Ledinici s častitljivo starostjo 315 let

Zadnje vprašanje naslovnikom ankete ob jubilejni, 30. številki Žirovskega občasnika se je glasilo: Kaj želite temu kraju in njegovim ljudem v 21. stoletju? V odgovorih nanj med drugim stoji: "Mojemu rojstnemu kraju želim, da bi mu nikoli ne zmanjkalo kruha. Da bi bilo v njem veliko otroškega živ žava in da bi tisti na vrhuncu moči spoštovali modrost starosti in upoštevali betežnost let. Da bi nikoli ne spregledali človeka v stiski! Da bi se razvijala kultura naroda, srca in duha. Da bi se ne zarasle uhojene poti in ne bi posekali vseh kostanjev in drugih častitljivih dreves in ne podrli vseh starih hiš in ne metali na smetišče ali v ogenj starih fotografij, dokumentov in papirjev" (ŽO 21, št. 30, leto 2000, 79). To je bila prošnja za reševanje žirovske stavne dediščine, katere odlični primer je Šinkovcova hiša na Ledinici.

Mali intervju v 31. številki Žirovskega občasnika naslednje leto 2001 ji je zapel hvalnico, kakor jo zasluži:

"Na njeni steni je znamenita letnica 1688. Zgrajena je bila tako rekoč hkrati, kot je izšla znamenita Slava vojvodine Kranjske Janeza Vajkarda Valvasorja. Torej bi jo lahko imeli za materialen dokaz bivalne kulture pred več kot tristo leti. Žirovsko Muzejsko društvo in Občina bi morali napeti vse sile, da bi rešili ta edinstveni dokument žirovske nekdanje premožnosti. Nihče me ni pooblastil, da pišem o tem, toda vsakič znova me postane strah zanjo, kadar koli grem mimo nje. Res je za sedanjega lastnika hiše osebno reševanje tako mogočne stavbe prevelik finančni zalogaj. S skupnimi močmi, morda tudi z udarniškim delom, ki Žirovcem ni tuja oblika pomoči, bi se dalo zanjo marsikaj storiti za ta nekdanji podeželski dvorec, seveda pod skrbnim nadzorom spomeniškega varstva. Tako zaupam. Kar naprej so nam utepali v glavo, da smo bili Slovenci zmeraj samo reveži, tudi ta hiša na Ledinici je živ dokaz, da to ni res."

Upala sem, da se bo kdo odzval na te besede, vendar so izzvenele v prazno. Gluha loza! Pa bi Šinkovcova hiša zaslužila veliko naše ljubezni in spoštovanja. Ko bi njene stene govorile, kaj vse bi nam imele povedati! Še vedno ni razvozlana skrivnost, ki jo prenaša ustno izročilo, da je svoj čas služila za cerkev. In to bi bil lahko eden od vzrokov, da je bila, ko so bile kmečke hiše praviloma lesene, Šinkovcova hiša zidana prav s tem namenom, da bi premostila čas zidanja nove cerkve sv. Ane na Ledinici. Prvotna cerkvena stavba, posvečena sv. Ožboltu je bila gotska, sedanja, postavljena na istem mestu, je iz konca 17. stoletja. Zadnje besedo o tem bi morale izreči cerkvena zgodovina in umetnostna zgodovina, etnologija in arhitekti.

Vsekakor se je danes častitljiva Šinkovcova hiša bleščala v največjem sijaju ravno v času, ko je svetovno uveljavljeni polihistor skoraj potožil: "Es gehört die Pfarr Sayrach (Crairerisch Usheriach) unter die Herrschaft Bischoffslak und hat dessewegen der Bischoff von Freysingen selbige zu praesentiren. Die Pfarr= und Filial=Kirchen, imgleichen dess Pfarres Namen, hab ich nicht erfahren können." (Slava Vojvodine Kranjske, Ljubljana 1689, VIII. knjiga, 801). Torej: "Župnija Žiri (po kranjsko 'U Žerih') pripada gospostvu Škofja Loka in jo zato prezentira brižinski škof sam. Imena farne in podružničnih cerkva, kakor tudi župnikovanja, mi ni uspelo izvedeti." (Žiri in Žirovci v slovenski literaturi (antologija), Zbrala in uredila M. S., ŽO 1987, št. 11-12, 7). Morda je ravno skrb za zidavo ledinške cerkve zadržala žirovske duhovnike, da imenitnemu gospodu niso imeli časa odgovoriti.

Vsekakor lahko štejemo Šinkovcovo hišo za materialno dopolnilo Slave Vojvodine Kranjske.

Storiti bi morali vse, da jo zavarujemo. Njenemu sedanjemu lastniku Jožetu Eniku gre zahvala, da jo po svojih močeh rešuje propadanja. Toda ta enkratni etnološki spomenik presega lokalni pomen in bi zaslužil zaščito ustreznih ustanov tudi na republiški ravni.

dr. Marija Stanonik

KADROVSKE NOVICE

OKTOBER

V mesecu oktobru je z delom pričela poslovodkinja Zdenka Plevel v prodajni Kamnik in Jana Arhar v oddelku brizgane obutve.

Delovno razmerje je v tem mesecu prenehalo Ivanki Oblak iz prikrojevalnice, Valeriji Lampe iz obrata Col, Vincenciji Kogovšek iz športne šivalnice in Elvisi Karabrahimović iz prodajalne Ljubljana V.

NOVEMBER

V mesecu novembru sta po končanem šolanju delo nastopila štipendista Matej Peternelj in Jana Klemenčič, v prodajni Jesenice I. pa poslovodkinja Edita Kapič.

Z delom so v tem mesecu prenehali Nada Bogataj iz oddelka lahke montaže, Marija Vidmar in Sonja Bajec iz obrata Col.

Irma Dolenc

SODELAVCEM OB PRENEHANJU DELA

Ob prehodu na nove zadolžitve, ki jih prinaša tretje življenjsko obdobje želimo sodelavkam Ivanki Oblak iz prikrojevalnice, Vincenciji Kogovšek iz športne šivalnice, Nadi Bogataj iz lahke montaže in Sonji Bajec iz obrata Col veliko zdravja, dobre volje, razumevanja v domačem krogu.

Želja vseh zaposlenih je, da se ob drobnih aktivnostih spočijete od delovnega vsakdana, predvsem pa dobrega počutja in zadovoljstva v mirnem odnosu do samega sebe in ob lepota narave.

Gostovanje Moškega pevskega zbora Alpina v Franciji

Ne samo po Sloveniji, tudi po tujini s svojimi pevske glasovi širimo dober glas Alpine in Žirov. Tako lahko začnem krajši opis zelo odmevne turneje Moškega pevskega zbora Alpina med 10. in 13. oktobrom 2003.

Začelo se je poleti 1999, ko so nas z Izseljeniške matice Ljubljana prosili, če bi naš Moški pevski zbor Alpina Žiri, en dan gostil Mešani pevski zbor Jadran iz Merlebacha v Franciji. Ker v žirovski naravi tudi gostoljubja ne manjka, smo se jim veseljemo odzvali. Po naših najboljših močeh smo jim predstavili zgodovino in današnji utrip Žirov in bližnje okolice. Na žalost nas vseh nam je vreme prekrizalo marsikaj, vendar smo vztrajali do konca. Vrhunec je bil koncert gostov, ki so ga izvedli v polni cerkvi Sv. treh kraljev na Vrhu. Kljub vremenskim neprilikom so bili gosteje nad našimi kraji in nad našo pozornostjo do njih tako zadovoljni, da smo se začeli pogovarjati o vrnitvi obiska. Ker pa je za tak obisk potrebnih kar nekaj priprav, da o finančnih stroških ne govorim, se je to razvleklo na kar štiri leta. Vendar nič ni bilo zaman; določili smo datum obiska, pripravili vse potrebno in se odpravili na pot.

Po dolgih dvanajstih urah vožnje preko Avstrije in Nemčije, smo prispeli na dogovorjeno mesto, pred poslopje uprave rudnika v Freyming-Merlebach. Mesto leži v pokrajini Lorraine, približno 120 km severno zahodno od Strasbourga, na meji z Nemčijo. Pravzaprav sta bili to dve mesti, Freyming in Merlebach, ki sta danes združeni v isto občino. Tukaj je deloval eden največjih rudnikov črnega premoga v

Franciji. V najboljših časih je zaposloval 48.000 ljudi in tudi mesto je bilo temu primerno zelo živahno. Danes je podoba povsem drugačna; pred mesecem so rudnik uradno zaprli. Prebivalstvo se je razselilo in v mestu je prav tesnoben občutek zapuščenosti.

Ker je za težaško delo v rudniku ljudi vedno primanjkovalo, je s trebuchom za kruhom tja odšlo tudi veliko Slovencev. Največ po letu 1926 in kasneje po drugi svetovni vojni. Tu so si uredili svoj novi dom in ustvarili družine. Za vedno pa so po srcu ostali Slovenci. Tako so še danes povezani v Kulturno društvo Jadran, v okviru katerega ohranjajo in naprej gojijo slovenski jezik in kulturo.

Težko je z besedami opisati občutek, ki smo ga doživeli člani Moškega pevskega zbora Alpina ob prihodu med rojake, kateri so nam pripravili tako pristen in prisrčen sprejem. Za prebuditev duha, so nas pričakali in pozdravili najprej s slovensko pesmijo, potem pa v obilju poskrbeli še za poživitev in krepitev telesa.

Tako prijetno in navdušeno se je začelo naše gostovanje v Franciji. Kar nekaj zanimivosti teh krajev so nam pokazali. Največji vtis je na nas napravila Maginojeva obrambna linija. Čeprav imamo v naši neposredni bližini njeno pomanjšano kopijo, Rupnikovo linijo, jih po obsegu nikakor ne moremo primerjati. Obe

imata skupno le to, da ni nobena služila svojemu namenu in da sta obe stali ogromno denarja. Ker tudi tem krajem vihra druge svetovne vojne ni prizanašala, smo imeli priložnost videti tudi pokopališče ameriških vojakov, ki so izgubili življenje na tem bojišču. Resnično veličastna stvar, vendar ko se človek zamisli, čemu vse to, se tudi ta veličastnost razblini.

Nikakor pa nismo šli v Francijo le kot turisti, ampak je bila naša naloga povsem drugačna: v prvi vrsti našim rojakom in tudi pravim Francozom predstaviti slovensko pesem in seveda naš Moški pevski zbor Alpina. Tako smo imeli v soboto zvečer krajši koncert za vse člane Društva Jadran. Le-to šteje preko štiristo članov, večinoma Slovencev, nekaj pa je tudi Francozov. Na tem srečanju je bil med povabljenimi gosti prisoten tudi slovenski konzul iz Strasbourga, gospod Aleš Biber. Preživeli smo zelo lep in pester večer, kjer smo gostiteljem in povabljenecem predstavili tudi Tovarno obutve Alpino in Žiri.

Glavno delo nas je čakalo v nedeljo. Dopolodne smo že nastopili z latinsko mašo v Slovenski katoliški misiji, kjer nam je prisluhnilo preko sto ljudi. Nad našim petjem so bili tako navdušeni, da smo morali po uradnem delo zapeti še en krajši koncert z več kot desetimi pesmimi.

Po obilnem kosilu in krajšem počitku smo začeli s še zadnjimi pripravami na samostojni koncert, ki je bil popoldan v Kulturnem centru Freyming-Merlebach. Tako vzdušje, kot je vladalo na tem koncertu, mora človek preprosto doživeti. Na tem mestu lahko uporabim besede baročnega skladatelja Georga Friedricha Haendla, ki je dejal, da glasba pričinja tam, kjer beseda konča. In res je najprej lepa slovenska beseda, povedana tudi v francoskem prevodu, v interpretaciji našega predsednika Mirka Cankarja, prevzela z več kot tristo poslušalci napolnjeno dvorano. Ob našem petju pa je bila koncentracija popolna, tako s strani pevcev, kot publike. Govorila je le glasba in prepričan sem, dosegla tudi najgloblje koticke srca vsakega posameznika, da je v njem vzbudila tisto lepo, kar nobena druga umetnost ne more dati. Bučni aplavzi po vsaki pesmi, namenjeni zboru in še posebej solistom, so se do konca koncertnega programa (le-ta je obsegal kar 18 pesmi) stopnjevali, da po dveh urah petja

Moški pevski zbor Alpina na osrednjem koncertu v Franciji: "Kaj tako veličastnega z našim zborom še nismo doživeli."

poslušalci še niso hoteli zapustiti dvorane. Šele po dodatni četrti odpeti pesmi so se navdušene ovacije le počasi polegale. Kaj tako veličastnega z našim Moškim pevskim zborom Alpina v tem sestavu še nismo doživeli!

Tudi na tem koncertu je bilo prisotnih kar nekaj povabljenih veljakov, med

drugimi nas je s svojo navzočnostjo počastil tudi agent za modni program Alpine za Francijo gospod Marc Vincent, s svojo soprogo, ki sta bila nad našim koncertom nadvse navdušena.

Ko smo se po zopet dolgi vožnji vrnili domov, smo s ponosom ugotovili, da nam je gostovanje v Franciji uspelo

nad vsemi pričakovanji. Tako s strani nas, kot tudi gostiteljev, katerim se še enkrat lepo zahvaljujemo za vso pozornost, ki so nam jo izkazali. V prvi vrsti pa hvala vsem delavcem in vodstvu Alpine za vašo podporo in naklonjenost, brez katere prav gotovo Moški pevski zbor Alpina ne bi bil to, kar danes je.

Andrej Žakelj

Ponovna oživitev srečanj pevskih zborov iz krajev z usnjarsko tradicijo

Le malokdo je še upal, da nam bo uspelo ponovno oživiti srečanja pevskih zborov usnjarsko predelovalne industrije Slovenije. Tako so se namreč ta srečanja prej imenovala. Na začetku se mi zdi potrebno razložiti, o čem pravzaprav govorim.

Pred približno dvajsetimi, morda petindvajsetimi leti, so imeli v Slovenj Gradcu usnjarski sejem. V okviru tega sejma so organizirali tudi kulturne prireditve. Glavni je bil koncert pevskega zbora, katerega pokrovitelj je bila tamkajšnja Tovarna usnja. Na ta koncert so povabili še kakšen drug pevski zbor, da je bilo dogajanje pestrejše. Največ so se družili Korošci in Štajerci, ki so zelo temperamentni, kar ni potrebno posebej poudarjati. To pa je bil verjetno tudi razlog, da je med njimi takrat vzniknila ideja, da bi v naslednjih letih k sodelovanju povabili še druge zборе, ki delujejo pod pokroviteljstvom katere od usnjarsko predelovalnih podjetij. In res je takratni predsednik Slovenjgraškega pevskega zbora in hkrati komercialni direktor v Tovarni usnja, gospod mag. Rudi Zanoškar povabil še nekaj zborov. Med njimi je bil tudi naš Moški pevski zbor Alpina, ki ga je takrat vodil gospod Slobodan Poljanšek. Srečanja so se "prijela" in

so potekala vsako leto v Slovenj Gradcu. To ni bilo le druženje pevcev. Tu so se srečevali tudi poslovneži iz teh podjetij in nemalo poslov so sklenili prav na teh srečanjih.

Med zbori je to druženje postalo nekakšno tekmovanje. Sicer uradno tako ni bilo zamišljeno, vendar se je iz leta v leto kakovost nastopov zborov dvigala. S ponosom lahko zapišem, da je naš Moški pevski zbor Alpina vedno kotiral v sam vrh. Pravzaprav smo se vsako leto kosali z Mešanim pevskim zborom iz Slovenj Gradca, kasneje se nam je pridružil še Mešani pevski zbor Peko iz Tržiča.

Tako so se naša srečanja brez večjih sprememb vrstila vse do leta 1991, ko je že kazalo, da bodo druženja končana. Vendar čevljarji in usnjarji so kleni ljudje. Če so poleg tega še pevci, pa še toliko bolj! Še istega leta nam je, bolje rečeno, jim je, Slovenjgradčanom, zopet uspelo spraviti pod streho tradicionalno srečanje

UPIS, kot smo ga kratko imenovali. Tedaj je nastopilo vsem dobro poznano obdobje osamosvajanja države Slovenije in s tem tudi kriza, ki je v veliki meri prizadela celotno gospodarstvo. Morda najbolj prav usnjarsko predelovalno industrijo. To je seveda močno vplivalo tudi na kulturno dogajanje. Dotacije pevskim zborom do tedaj cvetočih podjetij so se zmanjšale ali celo ukinile. Zaradi tega je nekaj zborov prenehalo s svojim delovanjem. Tudi Korošcev ta kriza ni obšla. Sredstev, ki bi omogočila taka srečanja, ni bilo več. Toda, kdor pozna pravo pevsko srce ve, da le-to v še teko krutih okoliščinah ne utihne in ne zamre. In tudi to pot je bilo tako. Dogovorili smo se, da bomo odslej srečanja pripravili vsako letu v drugem kraju. Že naslednje leto je pobudo prevzela Vrhnikar, potem Tržič pa Šmartno pri Litiji, Domžale, leta 1997 pa je bilo srečanje pri nas v Žireh, ob 50-letnici Alpine.

Ker smo se kot gostitelji že zvrstili vsi kraji, je bil dogovor, da se o naslednjem druženju dogovorimo kasneje. To kasneje pa je trajalo celih pet let! Mi, kot zadnji organizatorji, smo se ves ta čas počutili kar malo krive za ta premor. Večkrat smo spomnili katerega od ostalih, da bi se zopet lotil ponovne oživitve, pa je ostalo le pri obljubah. To pot se je tudi žirovska trma izkazala, kot nekaj koristnega in uspeli smo se dogovoriti z Vrhničani, da so le prevzeli ne lahko nalogo, da izpeljejo organizacijo srečanj pevskih zborov usnjarsko predelovalne industrije Slovenije.

Dogodek se je zgodil 21. septembra 2003, na Gradu Bistra pri Vrhniku,

Pevski zobri so se srečali na Bistri pri Vrhniku.

pod geslom Pesem nas družijo, srečanje pevskega zborov iz krajev z usnjarsko tradicijo. Povabilu gostiteljev se je odzvalo osem zborov, med njimi kar dva iz Žirov; Mešani pevski zbor srebrni (g)las DU Žiri in seveda naš Moški pevski zbor Alpina. Tudi to pot smo predstavili Tovarno obutve Alpino in Občino Žiri v najboljši luči, kar lahko potrdimo s povabilom na sodelovanje v odmevni radijski oddaji Zborovska glasba po izboru

poslušalcev, ki ste jo lahko poslušali na prvem programu radia Slovenija, v sredo 22. oktobra zvečer.

Koncert je bil, kot vsa prejšnja leta, na visoki kakovostni ravni. Tudi organizacija je bila brezhlebna, za kar se moramo zahvaliti Vrhničanom. Nam pevcem pa je seveda zelo veliko pomenilo družabno srečanje po tistem uradnem delu, kjer smo lahko zopet obudili stara prijateljstva, se skupaj

spominjali dogodkov iz prejšnjih let in izmenjali tako poklicne, kot tudi pevske izkušnje. Rezime vsega je bil, da bomo s temi srečanji nadaljevali, zaenkrat kar v Bistri pri Vrhniku. Tamkajšnji kulturni delavci so nam tudi obljubili, da se bodo potrudili tej prireditvi dati še večji pomen in jo uvrstiti na nivo državnih kulturnih prireditev. Vsi skupaj želimo, da jim to kar najbolj uspe.

Andrej Žakelj

Naprej rumeni - Pristrčen zaključek praznovanja 30-letnice Nogometnega kluba Alpina - Nogometiši so izdali tudi zbornik

8. novembra je bil slavnosten zaključek celoletnega praznovanja, ki so ga nogometiši Nogometnega kluba Alpine, namenili trideseti obletnici obstoja. Prireditve je bila v dvorani DPD Svobode. Obiskovalci so v prijetnem vzdušju preživeli nepozaben, sproščen večer.

Srečanje je povezoval športni novinar Sašo Jerkovič, ki je zbrane pozdravil z besedami: "Spomini so nekaj najlepšega, kar imamo. Lepi spomini so lahko vedno z nami. Kadar se nam zahoče, jih priključimo nazaj. Danes bomo obujali spomine." Sašo Jerkovič je ob tem dodal, da nogomet ni le liga prvakov, nogomet je tudi in predvsem igra malih klubov. Nogomet je tudi Nogometni klub Alpina.

Sledil je na osem milimetrovski trak posnet dokumentarni film. Z njim je Franci Temelj leta 1974. ujel utrinek iz žirovskega nogometa.

Voditelj je na razgovor povabil Daniela Veharja in Francija Mlinarja, nekdanja predsednika kluba, ki sta s svojimi duhovitimi pripovedmi o nogometnih doživetjih požela velik aplavz.

Za oboževalce nogometa pa je bil višek večera, ko je na oder stopil kapetan slovenske nogometne reprezentance Miran Pavlin. Povedal, je da se rad udeleži takih srečanj. Tudi sam je začel v majhnem, nepomembnem klubu. Leta 1990 je igral tudi v Žireh. Tedaj je bil pri Nogometnem klubu Triglav v Kranju. Miran Pavlin je spregovoril tudi o bližajoči se tekmi,

ki jo bo slovenska reprezentanca, v kvalifikacijah za evropsko prvenstvo, igrala s Hrvaško. Seveda je upal na zmago, žal pa, ko pišem te vrstice, vemo, da se Slovenci po neodločenem rezultatu v Zagrebu in nič proti ena v Ljubljani, na prvenstvo, ki bo na Portugalskem, niso uvrstili.

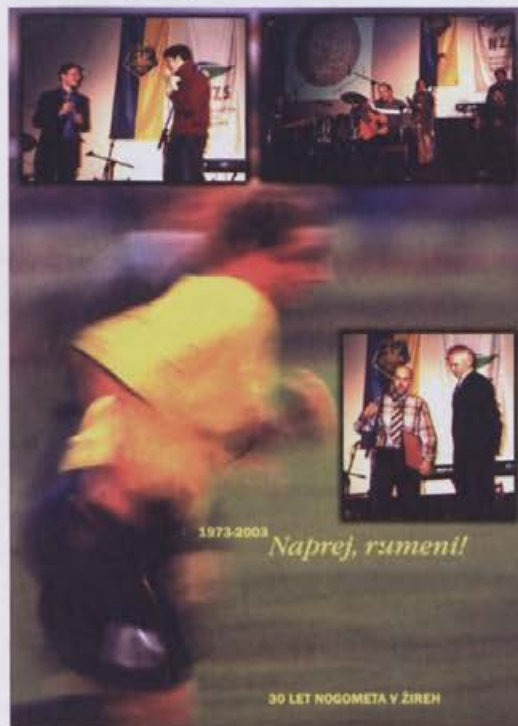
Jaka Šink iz medobčinske nogometne zveze je predsedniku Nogometnega kluba Alpine Tomažu Veharju čestital ob jubileju. Nogometišem je zaželel veliko uspehov tudi naprej.

Nogometni klub Alpine je ob svoji trideseti obletnici izdal zbornik z naslovom Naprej rumeni. Občinstvu so se predstavili avtorji zbornika: glavni urednik Drago Kramperšek, oblikovalec Matjaž Mazzini ter sodelavci Matjaž Jereb, Marko Kavčič, Tomaž Vehar in Jožica Kacin.

Poslušalce je navdušila glasbena skupina Lintvern, ki se je po nekaj letih zbrala posebej za ta večer. V ansamblu so igrali tudi trije nekdanji dejavni nogometiši (Drago Kramperšek, Matjaž Zabukovec, Robert Križnar), kar je večeru dalo še poseben pomen in čar.

Srečanje se je nadaljevalo v Galeriji DPD Svobode, kjer so nogometiši pripravili pregledno razstavo fotografij, dresov in nogometnih pripomočkov, ki so žirovske igralce spremljali od začetka ustanovitve kluba do danes.

Jožica Kacin

V zborniku, katerega naslovna stran je podlaga trem fotografijam s prireditve, ki so jo organizirali nogometiši kot zaključek praznovanja 30. obletnice, je zbrano gradivo in spomini tridesetletnega dela. Na prvi fotografiji voditelj prireditve Sašo Jerkovič in kapetan slovenske nogometne reprezentance Miran Pavlin, na drugi skupina Lintvern, na tretji pa sedanji predsednik nogometnega kluba Alpine Tomaž Vehar in nekdanji predsednik kluba mag. Franci Mlinar.

Skakalci Alpine v novem skakalnem centru v Račevi

Tisti, ki se redno vozite po dolini Račeve, ste lahko kar s ceste spremljali, kako je v zadnjem letu skakalni center dobival svojo obliko. Lani, konec poletja smo pričeli z grobimi deli v upanju, da bomo skakalnice usposobili že za zimo. Upanje nam je odnesel zemeljski plaz.

Delo se je nadaljevalo pomladi in skozi celotno letošnje poletno obdobje. Stroji in veliko pridnih prostovoljnih rok pa so zaslužni, da so skakalnice končane do prve faze. Možno je tudi umetno zasneževanje, tako da z veseljem pričakujemo dolgo mrzlo zimo.

Za rekonstrukcijo skakalnic smo se odločili zaradi zastarele infrastrukture in profilov starih skakalnic. Odločili smo se, da se zgradijo skakalnice po novih profilih in varnostnih zahtevah, ki jih zahteva homologacijska komisija in so potrebna za organizacijo tekmovanj v smučarskih skokih. Skakalnice s K-točkami pri 8, 15, 26, 40 in 60 metrih, pa bodo zadostile potrebam treningov in tekmovanj za kategorije do šestnajstega leta. Ko bodo treningi na novih skakalnicah nemoteno stekli, bo prihranjenih ogromno kilometrov, ki smo jih morali prevoziti do drugih skakalnih centrov.

Otvoritev nordijskega centra bo 1. februarja 2004 na tekmovanju za slovenski pokal za kategorijo do 16 let na K-60 metrski skakalnici, z nadaljevanjem 15. februarja na tekmovanju za državno prvenstvo za kategorijo do 12 in 13 let na K-40 metrski skakalnici. Ti dve tekmi sta samo uvod v ostale dejavnosti, ki jih bomo izpeljali prihodnje leto, ko smučarski skakalni klub Alpina praznuje 30 let.

Treningi so vzporedno z gradnjo skakalnic potekali nemoteno. Jaka Oblak je član mladinske reprezentance in trenira po njihovem programu. Za zimsko sezono je odlično pripravljen, njegov največji cilj sezone pa je, da dobro tekmuje na tekmah alpskega in interkontinentalnega pokala in se tako uvrsti v ekipo za mladinsko svetovno prvenstvo, ki bo letos februarja na Norveškem. Želimo mu predvsem, da odskače najboljše skoke in nas tako tudi letos, kot že dve leti doslej, razveseli s kakšno od medalj. Ob dobrem skakanju pa bo mogoče že letos poletel na največji skakalnici v Planici.

Mlajši skakalci so trenirali in tekmovali na skakalnicah po Sloveniji. V oktobru smo opravili tudi kakovo-

Dela pri novem skakalnem centru v Račevi so v zaključni fazi.

sten trening v Zakopanah na Poljskem. Rezultati mladih tekmovalcev

in njihovi napredki so spodbudni. Ob dobrih treningih pričakujemo v prihodnjih sezonah še veliko državnih prvakov in mladinskih reprezentantov.

V osnovni šoli je bila izpeljana tudi animacija z video predstavitvijo smučarskih skokov. Pozimi pričakujemo še več mladih skakalcev in skakalk, ki bodo lahko pridno trenirali na domačih skakalnicah. Uvodni treningi potekajo v mali telovadnici osnovne šole ob ponedeljkih in sredah ob 17.30 uri.

Ob koncu se lahko zahvalimo vsem delavcem, sponzorjem in donatorjem, ki so pomagali pri izgradnji novih skakalnic. Vabimo mlade skakalce v novi center in vse ljubitelje smučarskih skokov na ogled treningov in tekmovanj, skakalcem Alpine pa želimo lepe in dolge skoke.

Zoran Zupančič

Živimo zdravo - Projekt, za katerega vlada veliko zanimanje

V Žireh od novembra dalje poteka projekt, ki ga v sodelovanju z ministrstvom za zdravje in občino Žiri, pripravlja Zavod za zdravstveno varstvo Kranj. S projektom so leta 2001 pričeli v Prekmurju. Bil je dobro sprejet, zato se je ministrstvo za zdravje odločilo za izvajanje tudi v ostalih regijah v Sloveniji.

Na gorenjskem so kot prvo izbrali Občino Žiri. Za naš kraj so se odločili tudi zato, ker menijo, da je za uspeh projekta potrebno, da se vanj vključi čim več lokalnih institucij in društev, ki v okolju uspešno delujejo. V Žireh je le-teh kar precej. V okviru projekta

naj bi izvedli štirinajst predavanj in delavnic.

Izvedena sta bila že dva predavanja, v začetku decembra pa so na več lokacijah v Žireh in okolici, ugotavljali dejavnike tveganja za bolezni srca in ožilja.

Projekt je bil med Žirovcami zelo dobro sprejet. Udeležuje se ga veliko občanov. Tako so se od prvotno načrtovanega srečanja v Galeriji DPD preselili v dvorano DPD Svobode. Ob predavanjih se udeleženci sprostijo tudi s primernimi razgibalnimi vajami, ki jih vodi Bernarda Lukančič.

Jožica Kacin

Po vsakem predavanju je nekaj minut namenjeno tudi telesni vadbi.

Dolgoletna želja staršev, otrok in delavcev, ki delajo v vrtcu, uresničena. Pri Osnovni šoli v Žireh odprli prenovljene in dograjene prostore vrtca

8. novembra so pri Osnovni šoli Žiri odprli prenovljene prostore vrtca. Dela so bila končana še pred pogodbenim rokom. Za to je pomočnik ravnatelja pripisal zahvalo usklajenemu delu občine Žiri, projektantov in izvajalcev.

Z dograditvijo novega in adaptacijo starega vrtca so v vrtcu pridobili 9 igralnic: pet novih in štiri adaptirane z vsemi spremljajočimi prostori, povečano garderobo, zbornico, delovni kabinet za strokovne delavce, posebej pa so bili veseli večnamenskega prostora. Igrišči bosta na dveh lokacijah - obstoječe zmanjšano igrišče in pa novo igrišče na delu šolskega športnega stadiona. Stari del vrtca je v celoti prenovljen z novo električno in vodovodno inštalacijo, talnimi oblogami in preurejeno pralnico. Vsi prostori vrtca imajo novo opremo. Vrednost investicije je bila ocenjena na 171 milijonov tolarjev. Občina je zagotovila iz lastnih proračunskih sredstev več kot 2/3, ostalo pa je zagotovila država.

“Vrtec se vse bolj odpira navzven kraju, staršem, najbolj pomembno pa je, da se bo v teh prostorih otrok počutil varnega in da se njegova osebnost razvija čimbolj svobodno in samostojno,” je med drugim dejal Milan Trojar. Spregovoril je tudi župan občine Žiri Bojan Starman, ki je povedal, da smo v Žireh težko čakali ta dan. Dolga leta je bilo zaradi prostorske stiske v vrtcu v Žireh odklonjeno varstvo večim otrokom. Z odprtjem novih prostorov tega ne bo več.

Zbranim so se po skupinah predstavili otroci iz vrtca. Nekateri le na video projekciji, drugi v živo. Zvrstili so se: kobacajčki, zaspančki, navihančki, muzikalčki, godrnjavčki, skakalčki, dobrovoljčki, plesalčki, ustvarjalčki; vsaka skupina ima svoje ime in vsaka je pokazala, da so se vrtcu naučili veliko novega.

Sodelavcem, ki so prispevali k temu, da je vrtec dobil tako lepo podobo, se je zahvalil tudi ravnatelj Osnovne šole Žiri Marjan Žakelj, ki je najbolj zaslužnim podelil delo akademskega slikarja in profesorja likovnega pouka na šoli, Staneta Kosmača.

Na koncu so se zbrani odpravili v prostore vrtca. Blagoslovil jih je tudi žirovski župnik, ki je ob tem med drugim dejal: “Blagor kraju, ki ima veliko otrok in s tem prihodnost. Še bolj blagor kraju, ki ima srečne in dobro vzgojene otroke, najbolj pa blagor kraju, kjer živijo in se medse-

Osrednja prireditev je bila v telovadnici osnovne šole. Otroci so skupaj zapeli.

bojno spoštujejo v sebi zadovoljni ljudje.”

Sledil je ogled vrtca. Če sodimo po domiselno urejenih prostorih, h katerim so poleg svetovalke za opremo

prostorov, z lepimi dekoracijami pripomogle tudi vzgojiteljice vrtca, potem lahko zatrdimo, da se bodo malčki v vrtcu počutili lepo.

Jožica Kacin

Ob tednu otroka - Žir - žav

Teden otroka, ki poteka od 6. do 10. oktobra je za nami. Otroci so naše največje bogastvo - rek, na katerega prevečkrat radi pozabimo. Kljub temu je prav, da se zavedamo, kako pomembni so naši otroci in njihova vzgoja.

V šoli veliko premišljujemo o učenjih in jim želimo približati šolske dejavnosti tudi na prijetnejši način, kot je pouk. Zato smo tudi letos pripravili različne delavnice, kjer so učenci ustvarjali tisto, kar jim je najbolj všeč.

Na Žir-žavu je bila izbira delavnic pestra. Učenci so izbirali med:

- cvetlično delavnico, kjer so izdelovali aranžmaje iz buč in ostalih jesenskih sadežev ali pripravljali buče za noč čarovnic,
- v frizerski delavnici so frizerke oblikovale najnovejše frizure različnih oblik in barv,
- v kuharski delavnici so pripravili okusne sendviče in izdelke iz slane-ga testa,

- v tehnični delavnici so izdelali podstavke za prtičke,
- v knjižnici so reševali kvize in za pravilne rešitve prejeli lepe nagrade,
- v igralnici so se igrali,
- v likovni pa so risali po asfaltnih površinah v okolici šole.

Ob delavnicah so potekale tudi razne športne aktivnosti kot so nogomet, košarka, lokostrelstvo, tenis, odbojka. Učenci so se preizkusili tudi na poligonu.

Zanimivo je bilo tudi v plesni delavnici, kjer so pri plesu uporabljali pripomočke, s katerimi so izvajali različne like. Zelo so se zabavali.

V Knjižnici Ivana Tavčarja v Žireh, ki nam je pri Žir-Žavu tudi priskočila na pomoč, so lahko brskali po internetu ali knjigah ter si izposojali knjižno gradivo.

Dan, ki smo ga preživeli, je bil zanimiv in prijeten, tako da bo še dolgo ostal v spominu. Najlepša hvala vsem, ki so nam pomagali pri organizaciji.

Barbara Peternel

Klekljana čipka na Slovenskem - Predavanje mag. Tadeje Primožič

21. novembra je Knjižnica Ivana Tavčarja iz Škofje Loke, izposojevališče Žiri, pripravilo predavanje mag. Tadeje Primožič Klekljana čipka na Slovenskem. Majda Treven, ki vodi knjižnico v Žireh, je povedala, da se je knjižnica za tak večer odločila v počastitev 20. novembra, ki je razglašen za dan splošnih knjižnic. Organizacija raznih podobnih prireditev je za Knjižnico v Škofji Loki že tradicija. Tak način druženja bi radi prenesli tudi v Žiri. Načrtujejo, da bi v letošnjih zimskih dneh priredili še vsaj dva podobna večera.

Mag. Tadeja Primožič je ena izmed redkih strokovnjakinj, ki se je specializirala za čipke.

To področje je obdelala v svoji magistrski nalogi. Zbranim v Galeriji v Žireh je orisala zgodovino čipke v Evropi in svetu ter nanizala tudi nekaj podatkov o klekljanju v Žireh. Ob diapozitivih je zbranim spregovorila o različnih vrstah čipk in navedla, za katero obdobje so bile značilne.

V svojih začetkih je bila klekljana čipka statusni simbol. Uporabljali in izdelovali so jo premožni ljudje (nune, plemkinje). Šele kasneje so klekljali tudi socialno nižji sloji. Mag. Tadeja Primožič meni, da bo čipka postala vedno bolj cenjeno

avtorsko delo. Množično klekljanje je minilo. V prihodnosti bodo klekljali le za to dovolj usposobljeni izdelovalci, ki bodo delali le unikatne visoko kakovostne čipke.

J.K.

Obiskovalci so z zanimanjem prisluhnili mag. Tadeji Primožič.

V Galeriji Primožič razstava čipk Mirne Logar

V oktobru in novembru je bila v Galeriji Primožič razstava čipk Mirne Logar iz Pirnič. Mirna je bila prvorojena od štirih otrok v družini. Rodila se je leta 1975 s prirojeno boleznijo. Stari štirinajst let so ji v Nemčiji presadili jetra. Tisto leto je spoznala učiteljico klekljanja Marico Albreht ter postala njena učenka. Rada je hodila v Žiri, kjer se je pri Marici učila izdelovanja čipk. Kljub bolezni je bila prizadevna in uspešna. Letos oktobra naj bi svoje izdelke predstavila na samostojni razstavi v Galeriji Primožič. Razstava je bila, Mirna pa je ni dočakala. "Jaz sem te naučila klekljanja, ti pa mene šole življenja," je zapisala njena mentorica Marica Albreht. "Mirna, tvoja modrost in prijaznost živita v tvojih čipkah - tvojih belih sanjah ..."

J.K. Bele sanje - čipke

Žirovski abonma nadaljuje svojo uspešno tradicijo

Gledališče iz Kopra je uprizorilo komedijo Carla Goldonija: Krémariča Mirandolina. Igrala sta tudi Saša Pavček in Boris Cavazza.

Šola za žene. J.B.P. Moliera je uprizorila SNG Drama in Ljubljane. Nastopila sta tudi Janez Škof in Zvezdana Mlakar.